

Tin các báo : Ông võ hiền Hoàng trọng Phu
vừa cúng vào hội Phật Giáo 500\$.
Hình như người ta sẽ dùng số tiền ấy
để dựng chùa Quán Sứ.

Phật giáo

CĂM ĐỒ ĐỨC PHẬT

BẢN CHỈ THIÊN

Về vụ người đội đoan Riviere, vụ mấy người lính cơ bắt bạc ở Phúc-yên, người ta khai chỉ bản lên trời mà... có người chết. Vậy bản chỉ thiên để trừng phạt, vì dạn cứ đi tìm đầu dân mà rơi xuống.

CHÍNH TRỊ VÀ ĐẢNG PHÁI

Đảng Cấp-tiến xã-hội

C Ồ nhiều bạn đọc viết thư hỏi tôi về chủ nghĩa của đảng cấp tiến xã hội, là đảng hiện đương cầm vận mệnh nước Pháp trong tay, đương cả gan hạ giá đồng franc một lần nữa, tăng thuế lên tám phần trăm và mở một cuộc công thái 5 ngàn triệu để tiêu về việc quốc phòng.

Đảng ấy hiện được phần đông dân nước Pháp tán thành chính sách, và lấy số nghị viên mà nói, thì là đảng lớn thứ nhì ở mẫu quốc, sau ngay đảng xã hội. Trước kia, đảng vẫn giữ địa vị một đảng to nhất nước Pháp, thậm chí người ta thường bảo rằng nước Pháp là nước theo chủ nghĩa cấp tiến xã hội, nhưng gần đây, vì có nhiều đảng viên dính líu đến nhiều việc không hay, như vụ Stavisky, nên đảng có kém bớt thế lực đi ít nhiều.

Đảng thường tự đặt ngày phát sinh vào khoảng năm 1869, là năm ông Gambetta đem chương trình của ông ra tuyên bố trước mặt cử tri. Nhưng từ đó ấy cho mãi đến cuối thế kỷ trước, đảng chưa có tổ chức, chỉ là một số người có những khuynh hướng giống nhau về xã hội. Đến năm 1901, sau vụ Dreyfus, là vụ án đã làm rung động cả nước Pháp và bắt dân Pháp phải luôn luôn nghĩ ngợi, nghiên ngẫm đến tư tưởng, khuynh hướng của mình, đảng mới chính thức thành lập và mới mở đại hội nghị để đi nh chương trình và phương châm.

Đảng lấy chính thể cộng hòa dân chủ làm gốc và coi như nền tảng của chủ nghĩa cấp tiến từ tuyên ngôn về quyền hạn của công dân và của Người hồi đại cách mệnh Pháp. Đảng viên tự nhận là những người nối chí những nhà đại cách mệnh Pháp, nghiên ngẫm đến triết đề mọi vấn đề xã hội để khu trừ hết những điều lầm lỗi, những sự lạm dụng.

Vì vậy đảng cấp tiến xã hội chú trọng về sự

tự do và bình đẳng về pháp quyền. Những sự tự do của nền dân chủ là những nguyên tắc không thể xâm phạm được của chủ nghĩa cấp tiến. Còn về mặt bình đẳng, thì ai ai cũng có quyền được làm việc công, cao thấp chỉ tùy tài sức của mình mà thôi. Pháp luật đối với ai ai cũng vậy, không có phân biệt sang hèn; người nào cũng được pháp luật bình việc một cách nhất định, mà có tội, thì đều là cùng do một tòa án định phạt.

Về mặt xã hội, thì đảng bình vực chế độ tài sản. Quyền sở hữu, theo chủ nghĩa cấp tiến, là sự bảo đảm cho tự do. Lấy kinh nghiệm mà xét, quyền ấy lại là một phương pháp rất mẫu nhiệm để mưu cuộc tiến bộ cho loài người nữa. Vì vậy, trái với chủ nghĩa xã hội hay cộng sản, chủ nghĩa cấp tiến muốn làm thế nào cho hết thảy thợ thuyền, nông dân, trí thức được mỗi người một ít tài sản. Và muốn thế, thì cần phải cải cách dần dần, như lập luật lao động, tuyên hành tự do nghiệp đoàn, tổ chức sự bảo hiểm xã hội cho quần chúng lao nông.

Tuy nhiên, muốn cho những sự cải cách ấy có kết quả, quyền sở hữu cần phải có giới hạn, cần phải tránh bỏ những sự lạm dụng của tư bản và sự áp chế của một số ít người, cho nên, đảng Cấp-tiến muốn Nhà nước đứng trung gian để điều hòa quyền-lợi của mọi giai cấp, nhất là giai cấp tư bản với giai cấp lao động.

Nhà nước, theo đảng cấp tiến, không phải là một quốc gia chặt chẽ như ở các nước Đức, Ý. Đảng viên cần phải yêu nước, nhưng không phải thờ nước. Nhưng « Nhà nước » cũng cần phải mạnh và có tổ chức bản hội. Đảng phải đối chiến-tranh và mong các nước lấy hòa bình mà giải quyết những sự xích-mịch, nhưng hiện giờ thì nước cần phải có một đạo

binh để bảo vệ đả, mà đạo binh ấy, cần phải gồm có toàn dân trong nước. « Nhà nước » lại cần phải độc lập, không có dính dáng đến một tôn giáo nào. Là vì « Nhà nước » chỉ là một cơ quan để bình vực cho cá nhân, cho tự do của cá nhân. Vậy công việc của nhà nước là làm cho cá nhân được tự do phát triển, không bị khuôn khổ nào bó buộc. Mà tôn giáo là một cái khuôn khổ. Vì thế, nên sự giáo dục quốc dân, mà đảng chú ý đến, cần phải thoát ra ngoài vòng tôn giáo. Và lại, quyền của « Nước » chỉ có thể là quyền của toàn dân, nếu nước đối với một tôn giáo nào mà không được độc lập, thì sẽ bị ở dưới một quyền thế khác mất. Cho nên, đảng đã hết sức hồ hào và thực hành tư tưởng phân biệt tôn giáo với quốc gia.

Về mặt kinh-tế, thì Nhà nước phải có đặc quyền. Về những nguồn lợi chung Đảng phân phối những sự hợp-nhất của các công ti tư bản để dành lợi riêng cho các nhà đại phú; Đảng muốn rằng chỉ có nhà nước là có độc quyền khai thác những nguồn lợi lớn, và độc quyền cảng nhiều cảng hay. Đảng lại muốn người giàu chịu đỡ cho người nghèo nên đã bình vực thuế hoa-lợi.

Nói tóm lại, chủ nghĩa cấp tiến xã hội thiên về cá nhân, muốn cá nhân được tự do phát triển những năng lực riêng và coi quyền sở hữu như một trong những năng lực ấy. Đảng muốn đưa mọi người đến hạnh phúc, đến sự bình đẳng và không sợ một sự cải cách nào, theo lời Đảng thường tuyên bố, có thể nâng cao trình độ của người nghèo kém, nhưng chỉ đứng trong phạm vi cải cách mà thôi. Đảng Cấp tiến không ủng hộ sự giai cấp tranh đấu và phản đối những sự bạo động và những cuộc cách mệnh.

Câu chuyện hằng tuần...

ĐIỀM DỮ!

Thời xưa, hễ các cụ thầy bọn trẻ con dùng ống thu đủ, ống tre nửa làm súng để dọa bắt người lớn, các cụ thường kinh hoàng than phiền:

— Hồng, điềm dữ! Sắp có giặc già đến nơi rồi.

Ngày nay, lũ bọ năm xây ra ba vụ lính khổ xanh và lính đoàn bản chết dần và được trắng án. Một lần lính bản dân đắp đê, một lần lính bản dân đánh bạc, một lần nhà đoàn bản người chạy trốn. Có lẽ đó cũng là một điềm dữ: sắp có chiến tranh đến nơi.

Các cụ ta mê tin cho là điềm dữ. Chúng ta không mê tin cũng cho là điềm dữ. Vì thời hòa bình, người ta trọng dân hơn lính, thời loạn lạc người ta trọng lính hơn dân.

Vậy có lẽ thế giới sắp loạn lạc đến nơi rồi.

Song những người lính, trong hai cuộc bản dân quê ấy, không nên cho ra trận, để khỏi phi đạn... Vì họ đều khai bản chỉ thiên mà đều bản trùng và trúng người. Ra trận mà họ ngắm trúng quân địch thì bản viên đạn của họ sẽ chịu xuống đất hết.

Hay lữ ở đạn? Viên đạn giết người, đi tìm người mà trúng?

Nếu thế thì trái lại ra trận họ còn lo gì không bản trùng quân địch: cứ bản lao cùng trúng địch, vì đạn sẽ tìm đích mà trúng.

Còn như những xe hỏa xừ này thì hình như chúng mới có cái thói quen không muốn tới đích. Giữa đường, chúng núng nịu, hờn dỗi luôn luôn, nào trượt bánh, nào đổ kèn. Mà mỗi lần chúng hờn dỗi là một lần có hành khách chết.

Giá ở thời xưa thì các cụ ta đã cho là xe có thần hay có ma, và chỉ việc cúng lễ là xe hỏa hết trượt bánh, hết đổ kèn, hết ăn thịt người.

Nếu sử xe hỏa cũng tin dị đoan, tin thần thánh ma quỷ, thì ít nữa có lẽ ta sẽ thấy ở đầu mỗi toa máy xe hỏa treo lủng lẳng một cái thú lợn (Thịt lợn vẫn ngon hơn thịt người nhiều).

Sử xe hỏa còn dơi gì mà không tin dị đoan? Vì tin như thế kẻ càng liên việc làm, khỏi phải nghĩ nghĩ lời thôi.

Có lẽ ở miền Trung có nhiều

ma thiêng thần dữ nên nạn xe lửa thường xảy ra ở đây chăng?

Ở miền Trung lại có cả nhiều ông giáo dữ nữa.

Vừa rồi một sinh viên ở Huế có viết và gửi đăng « Ngày Nay » câu truyện ngắn « Thương vay » trong đó tác giả tỏ ý thương một vài ông giáo.

Chuyện chỉ có thế. Ai ngờ một ít ông giáo ở Qui nhơn lại nổi dóa cho là « anh học trò » kia khinh lễ với thầy, và khinh mạn giáo giới. Rồi kêu ông đốc trường Qui-nhơn tu ra ông đốc trường luật (vì sinh viên hiện theo học trường luật) để xin trị tội các cậu truyện ngắn kia. Lại kèm cả một bản dịch của truyện ngắn.

Chẳng rõ câu chuyện ngắn « Thương vay » và tác giả nó rồi có bắt tù không. Nhưng mấy ông giáo kia với câu chuyện « đáng thương thực » của các ông thế nào cũng sẽ bắt tù.

Nhưng nếu ông thượng thư bộ giáo dục muốn bắt tù thì nên khuyên nhờ những ông giáo ấy đừng nổi dóa quá dễ dàng như thế.

Vì nếu giới nào cũng có người làm khó dễ các nhà văn và cử luôn luôn xin trị bọn họ thì rồi đây họ sẽ chẳng dám đụng đến ai Đụng đến quan, quan xin trị, đụng đến dân thợ, dân thợ đòi trị, đụng đến dân cây, dân cây đòi trị, đụng đến các ông giáo là hạng người cần có lễ độ và khiêm tốn hơn ai hết, các ông ấy cũng đòi trị.

Vậy bọn nhà văn chúng ta, nếu sợ sệt, có lẽ chỉ dám nói đụng chạm đến loài thực vật mà thôi.

Khái-Hưng

Đầu tháng Juin, sẽ xuất bản

Số đặc biệt THANH NIÊN

Sở dĩ chậm xuất bản, vì số đặc biệt này làm rất công phu, có đủ ý kiến của nhiều người danh vọng trong nước.

Những phóng sự, điều tra nhỏ về Thanh Niên.
Những tranh khôi hài hay bài vui cười về Thanh Niên.

NGÀY NAY RẤT HOAN NGHÈN

Trong số đặc biệt THANH NIÊN, sẽ có nhiều cuộc thi rất hay và mới lạ.

Những bài đăng trong số đặc biệt sẽ linh tiền nhuận bút một giá đặc biệt.

Cùng các bạn thanh niên

Sau ngày 1er Mai, anh chị em Thanh niên ở Hà - nội và các tỉnh cùng hội họp ở Hội quán của đảng xã-hội ngày 5 Mai để rút những bài học kinh nghiệm về cuộc biểu tình vừa qua.

Bài học kinh nghiệm chính dạy chúng ta phải luôn luôn giữ tinh đoàn kết để đi tới một cái tổ chức rộng rãi và chặt chẽ trong phạm vi pháp luật.

Muốn cho công việc tiến hành mau chóng, cuộc hội nghị ngày 5 Mai có cử một ủy ban thời 19 người gồm đại biểu các giới thanh niên.

Vậy các bạn thanh niên xa gần có điều gì muốn hỏi hoặc có ý kiến gì muốn đề nghị, hãy viết thư về: 54 Rue des Teinturiers, Hanoi

Ủy ban tạm thời của đoàn Thanh niên lại đây.

Tất tất. — Các bạn chú ý: 54, Teinturiers chữ không phải 105, Henri d'Orléans s'abr đã đáng nhầm trong « Tin Tức »...

HỘP THƯ

Có Thanh Cam — Về cuộc thi văn chương Tự Lực Văn Đoàn, xin trả lời có: Về thơ, muốn viết giấy khổ nào cũng được (viết một mặt để cho tiện đọc). Về tiểu thuyết, muốn viết lối nào cũng được.

Các ông P. B. P. (Saigon) — Công việc ấy các ông có thể làm được, miễn là thân trọng. Còn câu hỏi của các ông về tình bằng hữu, các ông có thể trả lời lấy.

Vì số này nhiều bài nên « Tin Thơ » của Thế Lữ để lại sau

LỚP HỌC ESPÉRANTO

Tám giờ tối thứ ba 24 Mai này, một lớp học Espéranto của hội « Đông-dương truyền bá Espéranto » sẽ bắt đầu khai giảng tại hội-quán Tri-Tri phố hàng Quạt. Hạn học đến hết tháng Aout. Mỗi tuần lễ học hai kỳ: thứ ba và thứ sáu, từ tám giờ đến chín giờ tối.

Bài học diễn giảng bằng quốc ngữ. Không cần mua sách vở. Mỗi kỳ đầu, ai đến nghe cũng được, không phải tiền nong gì hết. Về sau, ai muốn học mỗi sẽ đóng 1p.00 tiền vào hội.

Ở xa, muốn học bằng cách gửi thư (par correspondance) xin viết thư về: Hội Đông-Dương truyền-bá Espéranto 187 Bd Armand Rousseau Hanoi.

H. D. D. T. B. E. lai chào

CÂU Ô

Cần người làm

Đoàn Anh Sảng cần ngay một người Surveillant lãnh nghề, đã từng có hoặc làm về những việc công tác hoặc kiến trúc để coi làm những nhà trại Anh Sảng. Lương tháng định là 18p.

AI muốn làm, xin tới Đoàn số 28 phố Lichaud mà hỏi. Nếu có giấy chứng chỉ là đã làm qua về những việc công tác hoặc kiến trúc, xin đem theo.

Cần một người đã đỗ Bacc. local hay métro. (math.) để bảo giúp về math một người muốn sửa soạn thi Bacc. le partie vào session de Septembre 1938.

Xin đến hỏi hoặc viết thư cho M. Hoàng-tu-Tích, 26 Route de Son-tây, Hanoi.

Tìm việc làm

Dạy thêm và đàn, cách học không biết.

Hỏi hoặc viết thư cho Mme Quảng 181 Khâm-thiên hay 4 Pagniaer, bắt đầu từ 15 Mai 1938.

Trẻ tuổi, đứng đắn, đã học qua năm thứ hai và dạy các trường tư được bốn năm. Muốn tìm một chỗ dạy ở tư gia hay một trường tư nào ở Hanoi, buổi tối hay ban ngày cũng được, miễn có thời giờ học thêm. Hỏi M. Ngọc-Điêm 42 Pool en Bois Hanoi. Xin viết thư lại và xin miễn tiếp khách tại nhà.

GRAND SALON DE COIFFURE
26, Général Bichot
HANOI

avec

SALLE DE BAIN MODERNE
MASSAGE AMÉRICAIN

Propriétaire
Mr Khanhson

người ta cao chỉ phải giá nửa tiền

VO-ĐỨC-ĐIÊN
KIẾN TRÚC SƯ

3 — Place Négrier,
Bờ - hồ — HANOI

CÁC quan tòa vừa mới phải xử một việc khó khăn: nửa chiếc tai một cô con gái lên năm đang gả bao nhiêu tiền.

Nguyên cô ta bị nạn ô-tô, đứt hẳn nửa chiếc tai bên phải. Cha mẹ cô bên xin bồi thường một số tiền lớn, vì mất tai, cô ta sẽ mang tật suốt đời. Bên bị cãi rằng tai đứt về nửa trên, mà theo thói trang, tóc vẫn lệch về bên phải, vậy thì chiếc tai bị nạn sẽ được tóc lấp gần hết rồi còn thiết hại gì nữa. Nhưng tòa nghĩ xử rằng thời trang thay đổi luôn, một mái tóc sẽ vẫn cả sang bên trái hay bên phải định đầu thì chiếc tai đứt sẽ lộ ra mất. Vì vậy, tòa bắt bên bị đền cho cô bé một số tiền gần 6000 bạc.

Nhưng đó là nửa chiếc tai của một cô bé người Anh vừa mới đánh giá 375 bảng Anh, chứ không phải là tai một cô bé Annam. Vì nếu tai một cô bé Annam mà trị giá chừng ấy tiền thì hẳn hạnh phúc. Một mạng người Annam, trong vụ án tàu bay đâm chết người trong Trung, mà người ta còn trị giá độ 10, 15 đồng bạc, thì nửa chiếc tai người Annam liệu có đáng vùi đi không? Có lẽ lại không đáng vùi đi nữa.

MANG của người Nam đáng giá không bao nhiêu, vì chừng người ta cho là vì ăn ít và ăn gì cũng được. Một nghị định gần đây quyết định rằng linh tây mà bị phạt tù, thì được ăn một đồng bạc còn linh nam thì chỉ được hai hào thôi. Sao lại khác nhau thế được nhỉ? Hay là người linh tây bao giờ cũng cần ăn ngon và nhiều? Nhưng

ở tù mà được ăn nhiều và ngon thì người ta còn ở ngoài làm quá gì. Vậy không phải vì thế ấy. Có người bảo là vì người tây ở xa xôi lại đây nên được biệt đãi hơn. Nhưng đó là nói các viên chức người Pháp, bỏ xứ sở đến giúp ích cho nước Nam, nên được ăn hậu hơn người Nam. Còn như đã bị vào tù, thì còn giúp ích gì cho ai, mà còn đòi sung

NGƯỜI và VIỆC

sương hơn người.
 Chẳng qua là sự phân biệt để tỏ sự bất bình đẳng giữa hai màu da sự bất bình đẳng mà ta cần phải tố cáo, phá bỏ để mưu cho sự đổi bề cho sự cộng tác Pháp Nam. Nay nếu ở tù mà còn không bình đẳng thì còn lúc nào được bình đẳng nữa? Chết đi, xuống địa ngục, có lẽ người Nam cũng vậy phải ở một cái ngục nhỏ hơn người Pháp và được ít quý dĩa xoa săn sóc tới hơn.

NGƯỜI có tính khôi hài mà ở trong Trung thì có lẽ cả ngày ngồi ở buong cười. Vì trong đó, ngày thường xảy ra đến làm chuyện kỳ quặc quái, như ở một xứ còn đã man chữ không phải là ở một xứ có một nền văn minh rực rỡ, một lịch sử oanh liệt và một hội bạn thượng thư còn trẻ đương hàng hải nói là ra sự xoay lại cơ đời.

Xem báo *Tiếng Dân*, thấy có đăng tin một vụ án ngạo mạn. Không biết Trần Văn Quân ở huyện Quỳnh-Lưu đối đãi ông huyện một cách ghê gớm thế nào mà bị ông phạt một năm tù, rồi tòa đề nghị cấp đổi ra làm ba tháng thực ngục, về tội « ngạo mạn với ông huyện ». Có phải là chàng ta đã tát ông huyện ấy một cái hay là đã đàng tâm chửi ông ta không? Ở các nơi khác thì có như vậy mới đáng làm án. Nhưng ở trong Trung, xử sự của các ông Bang, kể cả ông bang Bành, thì không thế được. Ở đây, lên án ngạo mạn chỉ vì mấy lẽ này:

Quán đương trương thuế chợ thì ông huyện hay vì nhượng quyền lợi cho Đệu thị Hai. Y bằng lòng nhượng, nhưng bắt thị Hai phải trả cho y số tiền bị lỗ. Tòa cho y được kiện, như ông huyện quen không sức cho biết. Rồi ông huyện bắt y rõ nhà, y kêu van không chịu.

Vì những lẽ quá «ngạo mạn» ấy, ông huyện đã lên án «ngạo mạn». Nếu thực vậy, thì ông huyện đã ngạo mạn với sự công bình một cách quá quái, nhưng ông không vì thế mà sút cân hay rập mũ cảnh chuẩn.

SỞ Hỏa xa xin chính phủ phải cấp cho 1.200.000p.00. Trước những nạn xe lửa xảy ra, số tiền lớn ấy không lấy gì làm quá đáng, nếu số Hỏa xa dùng nó để lo chức lại công việc một cách chu đáo.

Ngăn ngừa những nạn xe lửa là một điều cần thiết hơn hết. Ngày xưa, nhiều hành khách ưa đi xe lửa hơn là đi ô-tô hàng chỉ vì một lẽ: đi xe lửa chắc chắn là đi đến nơi về đến chốn. Không nên để có tư tưởng ấy hóa ra sai với sự thực.

Hơn nữa, cần phải để ý một chút tới chỗ ngồi, nằm của hành khách. Đi xe lửa suốt từ Bắc vào Nam bấy giờ về đến chỗ: hạng ba thường không đủ chỗ mà ngồi, còn hạng tư thì khổ không thể nói được. Đi đường hằng ngày mà cứ phải ngồi trên những chiếc ghế dài quá nhỏ,

quá xóc, trong khói bụi và đồ đạc chông chất thì thực cực khổ hơn ngồi nhà pha.

Thay đổi những sự bất mãn ấy đi là một việc phải làm ngay, nếu số Hỏa xa muốn thu lợi về đủ khối phải hàng năm xin những số tiền ưu cấp không lồ.

HỘI Quốc Liên bỗng dưng trở nên rất hoạt động.

Mọi lần, có việc gì quan trọng, là nước nào nước nấy đều rút rề, lưỡng lự không dám quyết định một cách rõ ràng thẳng thắn.

Lần này, hội cương quyết làm. Vua nước Á xui hội đương nhìn nhận đế quốc Ý, hội trả lời phàng ngay rằng không thể được. Không công lý thì đừng công lý, Pháp và Anh cần đến Ý, thì phải nhượng ý đã làm chủ nước Á rồi, vua Á nói làm cũng chỉ làm nước bọt mà thôi.

Đại biểu chính phủ Bình dân Tây ban Nha xin có một điều: là hội tuyên bố chính sách bất can thiệp đã thất bại, để chính phủ có thể mua súng ống được. Tức thì hội quyết định ngay: không thể được.

Rồi đến lượt đại biểu nước Tàu yêu cầu Hội đồng tâm giúp và hạ lệnh phạt nước Nhật về mặt kinh tế. Hội đồng cương quyết trả lời: Hội đồng thương yêu nước Tàu lắm, nhưng phạt Nhật, thì nên để tùy ý riêng từng nước một.

Kết quả, nước Chili chán ngán, xin ra hội, đợi các nước khác rủ nhau theo cái gương sáng ấy.

Đến lúc đó, cái lâu đài của Hội Vạn quốc sẽ bỏ không, và người ta sẽ dựng một cái bia để:

« Đây là nơi mà cương quyền và sự gian xảo đã chôn cái mộng tưởng hòa bình của nhân loại ».

Hoàng-Đạo

THƯ PHỦ CHÍNH

Tôi lấy làm lạ không thấy tên tôi ở danh sách các đảng viên đảng Xã hội Quốc tế mà quý báo đã nêu lên trong số Ngày Nay số 107.
 Vậy xin quý báo làm ơn bỏ chính ngay cho.

Bác sĩ Phạm hữ Chương

Vâng thì chúng tôi xin bỏ chính.

Và còn ngài nào có ở trong chi đảng Xã hội Quốc tế mà chúng tôi bỏ sót tên xin cho biết nói, để bỏ chính luôn thể.

NGHÌN HAY VẠN ?

BẢO Đàng Pháp và báo Trung Bắc đăng tin rằng hội Khai trí tiến đức được chính phủ Bắc kỳ phụ cấp cho 1.100p.00 từ năm 1938.

Viết Báo thì đúng là 11.000p.00.

Vậy nghìn hay vạn? Nếu là một vạn thì nhà hội quản Khai trí tiến đức sẽ có thể cao lên một tầng nữa. Tha hồ chững chạc và có bề thế!

Còn nếu là một nghìn thì chỉ có thể nhìn lấy hồ lô tám điểm trong một hai tháng. Chả đó!

HAI MƯƠI VẠN

ĐẤY thì không phải tiền chính phủ phụ cấp mà là tiền một người khách tự phụ cấp cho mình. Người khách ấy là ông Hà cầm Kỳ chủ hiệu Tân-hải ở Thái-bình và hiệu Thượng-hải-thương-diêm ở Hà-nội. Còn người tìm ra được số tiền tự phụ cấp hai mươi vạn là ông Ng-vân Lộ nghị viên tỉnh Thái-bình.

Cứ cuộc điều tra của ông Lộ (đăng trên tờ Tân báo) thì người khách họ Hà có hai quyền sở: một quyền sở thực, trong đó ghi số tiền vụ thực của những người nghèo túng đến vay, và một quyền sở giả ghi số tiền vụ cũng thực nhưng đã viết thông lên giấy để trong các văn tự, số tiền mà người vay nợ sẽ phải trả.

Ông Đào ngũ Phúc, một người có nợ họ Hà đã lần mò vào nhà họ Hà và được quyền sở thực đem đến trao cho ông Lộ để nhờ ông lục chuyện để lên phủ Thống sứ họ. Hiện nay đương có cuộc điều tra. Và mới lĩnh được ông Lộ đã thấy số tiền viết thông trong các văn tự của họ Hà lên tới 20 vạn.

Nếu sự «hà» lạm này quả là sự thực thì có lẽ ông Hà cầm Kỳ sẽ hối hận rằng đã quá tin cậy tên hiền lành của ông Ng-vân - Phúc (Hà-Ngũ - Phúc) mà để ôn ta gàn qui nơi số sách của mình.

Trạng Báo

Đã có bán

TRƯỚC VÀNH MÓNG NGỰA
 của HOÀNG ĐẠO

Giá 0\$35

GIA ĐÌNH
 TIÊU THUYẾT
 của KHÁI HƯNG

800 trang Giá 0\$60

ĐỜI NAY XUẤT BẢN

UN REGARD PROFOND...

C'est ce que vous obtiendrez en deux minutes à l'aide du nouvel ARCANCIL imperméable. ARCANCIL modernise la technique du cosmétique, il ne pique pas les yeux et ne casse pas les cils, car il ne contient pas de savon ni autre produit caustique. Réellement imperméable, il ne coule pas si vous pleurez ou riez aux larmes. Les cils entretenus avec ARCANCIL s'allongent, s'assouplissent, croissent en nombre et en beauté. Il existe en 9 nuances seyantes et en une qualité spéciale. ARCANCIL INCOLORE, pour embellir les cils sans les teinter. Les femmes qui ont essayé ARCANCIL en sont enchantées. Essayez-le, vous aurez. Demandez chez votre fournisseur la boîte publicitaire à 0p.60 et retenez bien cette nouvelle formule de beauté: « POUR VOS CILS... ARCANCIL ».

AGENT EXCLUSIF
 COMPTOIR COMMERCIAL
 59, Rue du Chanvre - Hanoi

Xưa nay, những nhà văn ta thường thiếu sự sâu sắc về tâm lý. Thiên truyện ngắn dưới đây, trái lại, sẽ chứng tỏ cái tâm lý tinh tế và sâu xa của tác giả Xuân Diệu.

ĐỒI mắt nàng nhỏ và tâu. Mi chề hơi xếch lên, máu xanh trong không khí nào mở rộng để ngạc nhiên hay giận dữ. Và hẳn không có những chấm vàng điểm lưa lưa nó làm cho người ta tưởng thấy « những chiếc cờ thuyền chạy trốn ở trên bề cả mệnh mỏng ».

Những lông nheo dài óng ả, uốn cong lên, chỉ thêm một vẻ tương phản đặc biệt, xui những người nhìn càng bối rối thêm. Mắt đẹp có Phi che dấu một linh hồn luôn luôn ở trong đêm tối kín mờ hời.

Mà cả đôi má hồng chỉ phơn phớt bình minh, cả nét môi chàm lại chỉ thâm vừa vừa, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cảm động người, cũng á đờng như có Phi e lệ.

Phi đã mười tám tuổi, nhưng vẻ đơn giản của nàng gần như là sự ngây thơ. Thực ra, nàng cũng đã biết yêu rồi: ai tình ở xã hội đời nay làm quảng cáo khắp cả mọi nơi, người ta thờ nộm cùng với không-khí. Lòng nàng em, em biết mấy, mỗi khi nàng theo dõi chim nhạn hay một cảnh mặt trên áo gối, và dịu dàng đàn hai chữ « Ngủ ngon ». Nhưng Phi nghe á-tinh như một bóng trắng; lòng nàng băng lạnh sương mờ, nàng cũng không đủ chú ý để gọi tên sự mới mẻ vừa đến trong ấy.

Có một điều chắc: Phi không là lời, bông bột. Nàng vừa lớn lên. Nàng ít nói, tuy hay cười, — cười vừa đủ để có duyên thời. Nàng chỉ nhẹ nhẹ, thờ thờ, không sâu sắc, dăm mè, nàng á đờng, á đờng từ đầu xuống chân, từ trong lòng ra ngoài mặt.

Và ấy đó, nỗi thắc mắc của người yêu nàng. Châu được Phi « thương », vì Châu đã bắt đầu trở tình một cách rụt rè ỳ ỳ. Thương hay yêu? Ở Huế đây, người ta xô bồ trong một chữ nữa chừng. Kể linh nhân phải sở trong giọng nói chữ thương, phải vào trong lời của tiếng chấp chững thả một cách ngọt ngào, phải len và tìm gặp ý sâu, — cũng như trong một chuyện tấu, chàng trai rón rén luôn tay trong tay áo rộng của nàng duyên...

Châu không lấu tấu như rất nhiều thanh niên ở Thần Kinh, họ đưa sự chông ghẹo để sự vô lễ: khởi sự yêu, chàng e ấp, giữ gìn, chàng làm hèn mọn để bắt tình kiều hãnh tự nhiên. Mà nhờ vậy, không gì hợp với lòng Phi cho bằng lòng Châu, — lòng Châu khi bắt đầu yêu mến.

Khi biết nhau, hai người chỉ cần

TRUYỆN NGẮN TÂM LÝ của XUÂN DIỆU

trao đổi những lời đại khái — « chúng ta trẻ, mùa xuân đẹp, và linh yêu thiêng liêng » —, nhưng khi sống dài ngày với nhau, trời ơi! nàng không đồng ý với lời nữa: mặt trời của tôi đỏ mà lại vàng, có pha một chút xanh và có hòa một chút tím, còn mặt trời của nàng thì chỉ đỏ mà thôi!

Buổi đầu từ biết đến yêu, Châu và Phi đồng một niềm dịu dàng,

linh một cách vô tình, như trẻ con, như đàn bà. Nàng không viên vồng, không nghĩ ngợi, nhất là không biết đến cái triết lý hùng khởi của linh yêu. Yêu là để, yêu là thương: một cách ăn cơm, một sự đẩy xô của trời đất.

Thực nàng không xel, không rỏ; nàng phớt qua trên mặt, nàng không đến trong tim của ai-tinh. Vậy đó, nàng yêu như vậy đó,

cũng như nàng tựa ngón tay đây cây kim luôn trong vải, kéo theo sợi chỉ trắng

nó lẩn trong áo trắng; ngồi may mà không nghĩ rằng mình may...

Mà làm sao nói được thì mà mờ trong lòng Phi, trong lòng á-đờng, vàng, của xứ Á-đờng khác trời, bởi trong sự mang mang điều điều, làm việc cũng như nằm mơ, không đó ta, lục soát, không tự biết, hướng chỉ phân chất, giải phẫu tình yêu!

Chả trách Châu buồn,

ngay tháng sau, khi chàng đã nhiều bán gạo Phi. Nàng yêu chàng chứ sao không; không yêu sao lại tiếp chàng, đâu phải dùng đến mưu mô đầu hiểm. Không yêu sao lại nhớ, sao lại nằm chiêm bao: nói như Phi, « không yêu sao lại...sao lại gì, anh biết lấy. »

Mà Phi yêu Châu, đó càng là một lẽ để Châu yêu Phi càng hung. Chàng bông bột thanh niên, sung

sướng hay ầu sầu, chàng đều lị lệ mà không che. Và bởi vậy, cô lẩn chàng đã chịu tiếng oan: lời lằng.

Về đêm tĩnh của Phi khiến chàng mất tri bao nhiêu lần. Phi đẹp, đẹp mà ăn nhan sắc, đẹp bất người ta phải tim. Ôi, cái miếng đất ở trong linh hồn Phi, miếng đất chắc chưa ai vào được! Ôi bi-mật của bình yên! Lê nào lòng Phi chỉ có sự bình yên, nghỉ ngơi. Nàng không biết năng, cho nên chàng nóng muốn biết.

Châu thường buốt mồm than vãn:

— « Có lẽ, có lẽ ta là một linh hồn áu tày lạc giữa 11 thế giới ác ý, những đám mây che rọi, ta giữa Á-đờng mà mặt như xứ chiêm bao, đem lừa bỉnh nóng để làm sôi nổi một sự thân nhiên nó không sôi nổi bao giờ, đem gió bản khoan uông công xáo trộn những hồ đưng sưng ».

Lời chua chát ấy Châu không dám ám chỉ về Phi, tuy đôi mắt u ám của nàng bớp lòng Châu một cách vô lý. Chàng ngó xoi vào máu xa vắng của đôi mắt đẹp, làm cho Phi phải ngoảnh đầu nơi khác, và hỏi:

— « Cái gì thế, anh? »

Bắt đầu từ lúc này, Phi thấy Châu có hơi kỳ lạ.

Chỉ vì Châu không ngừng làm nơi sự êm dịu buổi đầu. Chàng yêu, chứ chàng thương hay mến. Tình của chàng không như giông sóng thác lướt, bởi trong sự mang mang điều điều, làm việc cũng như nằm mơ, không đó ta, lục soát, không tự biết, hướng chỉ phân chất, giải phẫu tình yêu!

Chàng quan niệm ái tình như một sự tiến tới: cho thêm, đòi nữa, yêu dần thêm luôn. Chàng không hề ghi sự mãnh liệt của lòng chàng, nó bỗng bật trong ruy, trong men, trong lửa hồng đỏ mãi. Chàng biết rằng hoa ái tình để nở dưới ánh mặt trăng, nhưng thế nào rồi cũng phải soi ánh mặt trời mới có những màu rực rỡ nguy nga.

(Xem tiếp trang 9)

Thước Lậu Bào - An

Là một thứ thuốc gia truyền uống vào không vật vã mệt nhọc và hại sinh dục như những thứ chẻ bằng ban miêu, thủy ngân, (đàn bà có thai cũng uống được) chỉ độ 5, 6 tiếng đồng hồ đã thấy kiểu hiệu, thấy đỡ rồi chẳng bao lâu mà khỏi nên đã được nhiều anh em chị em trong Nam ngoài Bắc tin dùng, cả đến người Tây nọ với Ta cũng công nhận là không đâu bằng.

LẬU MỚI MÁC, tiền tiện tức, buốt, xót, làm mù nên uống đúng số 14 giá Op60 một ve. — MÁC ĐÁ LẬU, tiền tiện thông, không buốt, ít mù, có người sáng dạy mới có một tỷ (goutte millitaire) nước tiểu thì đục và làm vẩn (filaments nên uống, đúng số

15 cũng Op60 một ve.

BẢO - AN - ĐƯỜNG - 22bis Route de Hué - HANOI

Làm dân

phong sự của Trọng-Lang

III-- NGOÀI LỬ TRE

(Tiếp theo)

ONG G. còn đưa tôi đến con đường hàng B. Ông đưa tôi vào ngồi nhờ trong nhà một người quen, gần đó. Rồi ông mới kể, trước mặt mọi người, như để họ chứng thực cho lời ông.

Ở đầu đường này, vẫn có túi thỏ lỏ, chẵn lẻ. Chúng ngao nhien mở sòng « lộ thiên » nãy ấy sang thảng khốc, để bóc lột dân nghèo, đến nỗi người ta đã phải tự hỏi rằng hay là chúng cũng được phép gác bả như ở Khai trí?

Ông chánh tổng K. nhà ta hít thấy mùi tiền ở sòng « lộ thiên » đó. Ông lấy một người nhà làm trung gian điều đình. Thoạt đầu ông bắt chúng biếu cho ông 6p 00 một tháng. Sau ông rút xuống hai hộp thuốc phiện một đồng, —tối quân chưa nòi là ông nghiên.

Rút cục, chúng không cho ông đồng nào cả. Ông xông ra bãi, nhưng đám bạc đã tan. Còn vài thằng gác sòng lớn vốn quạnh đó. Ông tóm lấy hỏi thế. Chúng nó liền chìa cho ông xem những bộ chân cưa, và những bộ tay cưa. Nghĩa là chúng muốn cho ông hiểu rằng ông không biết việc quan là cái gì. Mấy anh tăng tụt ăn báo có vợ hay là các bà sò, thì làm gì có thể!

Ông G. kết cấu họ tới đoạn này:
— Những sòng bạc « lộ thiên », có đầu « lộ thiên », bèo Nhật bản, những rác rưởi « lộ thiên » đã bị ông lồng-đốc quét sạch họ rồi.

« Nhưng, những người « đại diện » cho quan, đối với đám dân đói như lão chánh tổng này, hỡi còn, để lần sống trong đồng rác, để đẻ ra các thứ rác khấc.

« Họ vẫn còn, tay họ đã lộ thiên cơ ra rồi!
— Đó chỉ là con một nhỏ ché trong kho tre. Nhưng nhỏ thì cũng là một con một trong loại một... »

Ông cười:
— Nếu quét một con một này, thì tất lại phải quét lấy sang cả những một khác.

Giọng ông bỗng ôn ền như giọng một bà đồng:

— Thế thì dân quê chúng tôi sẽ lợi phải... « gèn thân » mất rồi còn gì nữa!

**Một con con một
gặp một con vắt**

Tôi vẫn còn nhớ về mặt của ông,

chánh tổng Đ. tổng V. Đ., tỉnh H. D lúc ông làm quen với tôi, giữa một bữa tiệc trong nhà ông K. ở làng G. L.:

— Thế nào thì cũng lên Hà-nói, phố Quán Thánh để đi hát với các quan mười châu! Đành là xin thua các quan về mọi phương diện rồi, nhưng cũng xin vác roi theo trống các quan vậy!

Cái về mặt đó là về mặt của một anh bọm, chạy theo ăn như người nước Tề. Nó đã tẻ hết một tám hồn già dốt, quy luy, bằng mấy nét hoạt động: đôi mắt lơnh ngầu đỏ, cười nhiều hơn cặp môi mỏng, vừa cong vừa, vừa mềm mại.

Mắt đó đã luôn luôn liếc cười nhìn tôi như một con đĩ suy rưng nhìn! Mồm đỏ, tôi đã có cảm giác ghê gớm, như nó đã dấp lời tôi đến tận nơi.

« Mỗi khi nhớ đến chánh Đ., tôi vẫn

mim mồm lại, vira nhai, vira nghe.

Mặt anh lẹ. đã hơn đó. Hắn bỗng nhìn ông chánh. thong thả nói, như nhắc lại tên một người trên đũa quá cổ:

— Phải mười đồng!

Ông chánh « ề » một tiếng. Mắt ông cười, mồm ông chium chium:

— Mười đồng!

Ông bỗng dặt bát xuống chiếu, cả người ông rung chuyễn rất mau:

— Nhưng mà! Cậu cho tôi. ừ... chịu lại, cậu nhé! — Giọng này lúng quắc đi mất!

Anh lẹ (thong thả nhìn ông, cười ngợt đến một phút đồng hồ; xong, nó nùng đưng dưng):

— A à! Ông nói để nghe quá nhỉ? Thời thế này: « anh » lên quan vậy!

Rồi tự nhiên nó háng lên.

— Anh nghe chưa? Vịt của anh, gà của anh, tôi ăn, tôi lại là trả anh (nguyên văn)!

Tôi chỉ cần mười đồng, mười đồng, thôi. Me...

« Nó giữ được cái chữi trong cổ họng.

Bà chánh thì bếp trở lên. Vừa trông thấy bà, nhắt là đôi vành khuyên của bà, nó cười lên khảnh khảnh:

— Aah không có tiền! thì đôi khuyên của bà chánh kia kia! Me! chả tiền là cái con chó gì đấy!

Ông chánh vẫn cười bằng mắt, mồm bằng mồm. Bà

chánh đứng gần ra, nhưng bộ mặt

phức hậu lại dầy một về thành kính.

Tôi tưởng như lúc bây giờ nhìn một ông đồng đốc đánh dấu ược con bà!

— Bà a! ông chánh bảo không có tiền! Bà nhớ đấy nhé?

Hắn bước sang phía ông chánh, ngành lại nói:

— Bà nhìn nhé?

Xong dĩa đấy, hẳn nắm tay lại, ngấm nghĩa mấy cái gần nỗi lo trên

mà bản tay, rồi nhanh như chớp, cứ ngực ông chánh, hẳn thụt một

hỏi. Một quả dấm ra, ông chánh lại ôm ngực nuốt ừng ực, gục đầu xuống

rất mau như người nôn ọc.

Một quả dấm ra, anh lẹ lại cười

báo bà chánh:

— Ông ấy báo không có tiền đấy

bà, a!

Thần mặt, nhẹ nhàng như nói chuyện.

Tấn kích đó còn kéo dài mãi. « Nếu bà chánh không hứa « biện » đủ 10 đồng trong nội nhất.

Ông K. phải dùng sức mới tôi được tôi đi.

Về đến nhà ông mời tôi một chén nước:

— Việc quái gì mà giận cho lần

tho! Mặc họ! những việc như thế này

thường ghê lắm! Nó đánh, nhưng

dù sao, nó đã cùng ngồi đánh chén

với, thế cũng là khá lắm rồi, từ từ

lắm rồi, nhắt là từ mình lại như

một anh tù đi trốn. Ông Duyên-hà,

một thằng lẹ no vô nhà người ta,

nó ché giương chiếu lá bần, nó leo

lên ban thờ nhà người ta mà ngồi.

Đến như thế mà cũng chả sao cả,

nửa là... Anh chánh này bị đánh

thế, chửi đánh nữa cũng chưa hết tội!

Bây giờ, ông mới chịu giảng cho

tôi nghe rõ câu chuyện:

— Tổng này vốn có nhiều người

vay của nông phố ngàn hàng. Báo

qnh cho người vay là ông chánh tổng

nhà ta. Ví dụ: ông cầm ruộng vay ba

trăm, hẳn báo lĩnh hộ ông mon nợ

ba trăm đó — nhưng, thực ra, hẳn

chỉ đưa cho ông đó một trăm, còn

hai trăm hẳn bỏ túi. Ông trả nợ hết

trăm bạc đó, tưởng là hết. Nhà nông

phụng yên hàng chưa cho là hết, và

đòi ông cả ba trăm. Thành thử, tôi

ra ông chánh nhà ta, một anh không

ruộng, không gì cả! Họ bắt đền ông

ta món tiền hai trăm ông đã trả rồi. Ông không trả được. Ông chỉ còn cách ngồi tù!

Ông Thiệu nhất định cách. có ông

chánh. Nhà ngân hàng thì lại chỉ xin

thỉnh thoảng lại giam cổ ông trong

lò-cốt độ vài hôm, cho ông hoảng ể

ông lo trả.

Vì một khi đã bị cách rồi, thì ông

còn sợ gì ở tù nữa!

Cũng vì thế mà ông đã bị giam

đọa vài lần rồi.

Lần này, anh lẹ, theo lệnh quan về

tróc chánh Đ. đem giam như mọi

lần. Hẳn không muốn nắm lò-cốt

nữa, muốn ở ngoài để xông dấm chực

giả dấm. Mất cho lễ mười đồng, lễ

về sẽ nói đôi quan là không gặp thầy

chánh. Công việc sẽ òn trong dấm

hôm để hẳn ở ngoài có đủ thời giờ

xoay số...

Chúng ta vừa được coi lần kích với

10 đồng đó.

Ông K. lần đầu:

Trọng-Lang

(Xem tiếp trang 13)

như thoáng gặp một trên gió lạnh, có vẩn mùi tanh.

« Nhưng, ngày nay, nhận được thư của ông K., mời tôi trở lại quê ông, về việc hẳn, tôi lại mừng lắm.

Ở nhà hẳn, tôi đã thấy một anh lẹ, trong cái vai của một tù trất, có thể từ lễ, hồi và đều nhanh chóng đến

mức nào.

Lẽ dĩ nhiên là chúng tôi đồng vai

xem vung.

Trên một mâm rượu linh đình, vì

có đủ gà vịt, và rượu, chánh Đ. cũng

lạc thú với anh lẹ. Tôi thấy hai

người trình trong mơi nhau, cần

nhắc tiếng miếng thịt, tiếng cái nhai

môi. Họ gặp một miếng thịt, sau khi

đã chọn thong thả trong cả một dĩa.

Họ để miếng thịt xuống bát. Họ chia

lạy, kể trước người sau, rồi cùng

nói: « Xin mời! »

Xong, họ trình trong nghiên rằng

để nuốt háp rượu. Rồi họ trình trong

TRÔNG TÌM

CÁ CON - Ô, mặt mẹ có... có « chừng cá » mẹ à!

ĂN UỐNG

Cách lựa trứng gà

Trứng gà tốt và mới đẻ thì:

- 1- Thả vào nước thấy chìm đến đáy.
- 2- Cầm trong tay thấy ít bóng và màu đục.
- 3- Đề lên đầu lưỡi thấy mát lạnh.
- 4- Soi lên ánh sáng thì chính giữa trong, hai đầu đục. Còn trứng già lộn thì chính giữa đục hai đầu trong.

Cách giữ trứng cho khỏi ung

Bỏ trứng vào nước pha lẫn với muối. Trứng mới bỏ vào thì nổi, nhưng vò hút nước dần dần thành nặng rồi chìm xuống. Lấy trứng ra để khô, dùng giấy mỏng bọc lại. Làm như thế có thể để được quá sáu, bảy tháng không ung.

Chả kim tiền ké

Sườn gà, jambon, mỡ phần, cả ba thứ đều thái mỏng, tròn bằng đồng bạc khía chuông quanh để khi

CABINET D'ARCHITECTE
NGUYỄN - CAO - LUYỄN
HOÀNG - NHƯ - TIẾP
Architectes diplômés P. L. G. I.

Angle Rues Richaud et
Borgnis Desbordes - Hanoi

nướng khói con. Đoạn đem ướp với một thìa si-dâu, ít bột, húng liu và nửa thìa rượu mai quế lộ, chờ ngấm sẽ sâu vào sụn, cứ một miếng mỡ lại kèm hai miếng thịt hai bên. Dùng than hồng mà nướng cho vàng, tuốt ra đĩa, lấy giấy bóng gói lại thật khéo, trên cất ít tua. Cừ một đồng để vào một cái đĩa nhỏ.

Chả thịt thỏ băm

Lạng lấy thịt, băm lẫn với chừng ba xu mỡ lợn, thịt bò non, là mùi tây, hành, muối, hạt tiêu và lá thơm. Lấy mỡ khò lợn thái mỏng và dài bằng hai đốt ngón tay một, để chộn với chả thịt thỏ đã băm kỹ. Xong, sát hai miếng mỡ lợn thật mỏng, cho chả vào giữa rồi đổ rượu chung vào mà hầm.

Chả mực tươi

Mực mua về rửa sạch, lột bỏ những da ngoài và cái đĩa nó đi, lấy dao con thái mỏng, cho vào cối đã lẫn với mỡ khò (một cẩu mực chừng 3, 4 lạng mỡ) hạt tiêu, nước mắm ngon và một chiếc lòng đỏ trứng gà (có tôm tươi bóc vỏ thêm vào càng tốt). Khi tất cả đều nhuyễn thì súc tờ lá chuối, đặt mỏng (không nên để dày vì chả này nở lắm). Đoạn cho vào quả hấp rần lại.

Ăn nên dùng nước mắm chanh và ớt làm nước chấm mới nổi vị.

Chả rộng

Ba lạng thịt nạc thái nhỏ cho vào cối đã, chừng gần tới thì cho một bát ăn cơm rộng vào. Hai thứ đều nhuyễn, cho hai cái lòng đỏ trứng, ít lá chanh non thái nhỏ, hành tươi nước mắm, thúc qua rồi đem rần.

Nhâm và Bảo Thúy

NÓI VỀ CÁI DUYÊN

Tất cả các tình đều nói đến. Hiện nay nước Mỹ đương sôi nổi, về vấn đề này. Người Mỹ đã chán về cái « gọi tình » (sex-appeal) của các cô gái chiếu bóng. Hollywood với những đàn bà Pháp sang, tìm thấy cái « duyên » và ca tụng nó. Dưới đây là một đoạn trích trong một tờ báo ở Californie.

Cái duyên là một trạng thái của điểm phúc... cũng như hạnh phúc... cũng như ái tình.

Một người đàn bà có duyên là một người có điều độ trong lòng mình, và gần người ấy người ta thấy yên ổn dễ chịu.

Một người đàn ông có thể phạm những cái đồ đại nhất thời đối với người đàn bà gọi tình, nhưng với một người đàn bà có duyên, họ sẽ thú : « Tôi muốn sống trọn đời gần cô ».

Có có duyên nữa cứ chỉ của cô nhịp nhàng tự nhiên... và nếu có không biết rằng những cử chỉ ấy là như thế.

... Nếu có biết nghe người khác nói chuyện và tỏ ra rằng cô nghe người ta.

... Nếu bụng cô quảng đại... không nhỏ nhen.

... Nếu có dịu dàng... không ủy mị, nếu có gần nhưng không mê.

... Nếu có muốn làm cho người ta khó chịu vì có nhưng không làm nổi.

... Nếu có thực tình sống vì người khác.

... Nếu nu cười của cô mau mắn.

... Nếu có không ngắm vuốt mình và ngân mặt ra ý vira lòng mỗi khi có đứng trước một cái gương.

... Và nếu khi ở trong một tiệm ăn, có một cái gương phía trước mắt, cô có thể nói chuyện tự nhiên với người đối diện, chứ không luôn liếc bóng mình trong gương.

... Nếu có không tự tin mình quá

nhưng cũng không nghi ngờ mình quá.

... Nếu có không tỏ ý giận khi người ta không chú ý đến mình.

... Nếu có lạc quan... nhưng không thái quá đến nỗi người ta cười.

... Nếu gặp có lần thì ba, người ta thấy có đẹp hơn khi gặp có lần đầu nhiều.

... Nếu có thấy cái đẹp của người, của vật chứ không chỉ nhận thấy cái xấu xa trống rỗng.

... Vì như thế là có gieo rắc một chút cái đẹp ra chung quanh cô và người ta thấy dễ chịu khi sống gần cô.

Có duyên là một kho báu vô tận của ta.

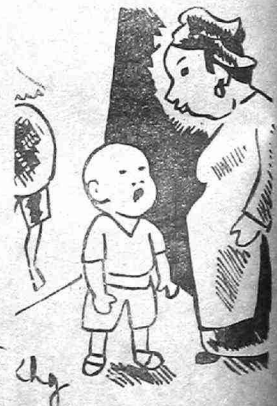
... Ấy là cho nhiều mà không lấy lại gì.

Một người đàn bà có duyên đáng qui hơn một người đàn bà đẹp nhiều.

... Cái duyên cần cho cái đẹp cũng như thiên tài cần cho trí thông minh.

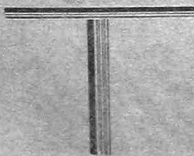
Đó là lời nói của một nhà thức giả (D.L.) M. dịch

NGÂN NGỢ

— Ai thế kia hở mẹ ?
— Người em đây !
— Thế sao con hỏi người ta không nói.

Áo tắm bé

Muốn được kiểu đẹp hợp thời nên mua ở hiệu dệt:

PHÚC - LAI

87, Route de Huê - Hanoi

L U ' O ' M L Ậ T

Một phi công Mỹ giúp Tàu đã sang ném bom nước Nhật

Những « lá thư... biết nói »

VỀ tiền bạc, người Mỹ không bao giờ chậm trễ !
 Một mối mới đang lan ra ở Mỹ : dùng đĩa hát làm thư từ. Đây là những cái đĩa bằng aluminium mà người ta thu « lá thư nói » chỉ trong chốc lát.
 Chỉ cần việc gửi cái « đĩa thư » ấy đi : người nhận thư sẽ nghe ta nói chuyện chứ không phải đọc thư nữa.
 Hiện nay thống lĩnh Roosevelt nhận mỗi tuần lễ năm trăm « đĩa thư » !
 Người ta không biết ông có thời giờ nghe hết không !

LUẬN LÝ :

— Vì dụ như một người cha, một ông thầy dạy học và một ông vua cùng ngả xuống giường, anh nên vớt người nào ?
 — Thưa thầy, con không biết bời a.

HÀNH KHÁCH NHẬT

(Bài dịch dưới đây tưởng rất có ích cho những hành khách đi xe lửa trong nước ta).

CÁCH dạy dỗ của người Nhật biểu lộ dưới một thể rất đáng chú ý, trong một quyển luật cho hành khách của sở xe lửa vừa mới phát hành. Dưới đây là bảy điều luật trong đó :

- 1) Một hành khách không được giữ nơi chỗ, hoặc bằng cách để một gói hàng bên cạnh mình, hoặc bằng cách để một người bạn ngồi bên cạnh cho đến khi tàu chạy.
 - 2) Là một người không tốt nếu giả vờ ngủ khi một nhân viên của sở hỏa xa tìm chỗ cho hành khách khác.
 - 3) Cha mẹ phải tỏ ra biết ơn khi người ta kiểm soát người cho con mình. Giúp đỡ người già cả là nên làm nhưng chính những người này không được bắt buộc người ta giúp đỡ mình.
 - 4) Quần áo không gọn và sạch sẽ khiến cho một hành khách đáng bĩ.
 - 5) Đạn bá phải tránh thay quần áo trên tàu.
 - 6) Những hành khách không nên họp thành bọn mà hát bên đệm.
 - 7) Trong những toa dùng làm buồng ngủ phải yên lặng. Không được mặc quần áo ngủ sang toa khác, nhất là toa khách sạn.
- (Và chúng tôi thêm : không nên nói đôi bốt tuổi trẻ coa để lấy vé nửa tiền.) (D. I.)

khối mặt ta khó lòng nhận thấy, thế mà chỉ trong một đêm, có khi đường kính của năm đã trên 30 phần tỷ. Năm cũ đôi năm ấy ra và lấy kính hiển vi xem, người ta sẽ nhận ra rằng phần tử của năm là hàng hi sa số những cái tài nhỏ, rất mỏng, mỗi tài chỉ đo được vài phần nghìn một ly. Một cái năm to 30 phần chứa tới 48.000.000.000 cái tài như thế. Nếu người ta cho là mười hai giờ năm đủ sức lớn, thì những phần tử ấy phải sinh sản ra bốn triệu mỗi giờ, tức là sáu mươi triệu mỗi phút.

(D. I.)

Một thứ hoa ba màu

O' MEXIQUE có một thứ hoa rất lạ, thay đổi sắc nhiều lần trong một ngày.

Sáu giờ sáng trắng, hoa ấy phát hồng khi mặt trời mọc ; buổi trưa đỏ xẫm. Rồi dần dần sắc tím lại, rồi sáu giờ chiều trở nên tím xẫm. Ban đêm hoa lại hóa ra trắng...

Người bản xứ gọi hoa ấy là hoa « tím, trắng, đỏ ». Hoa nở ở một cây tựa như cây ôi và chỉ thơm trong 90 phút... khi sắc hoa đỏ. Nụm thế bông hoa ấy có thể dùng làm đồng hồ ở trong vườn được : thật vừa đẹp mắt vừa tiện lợi.

Nước Nhật có sản xuất ra ô tô không ?

CÓ Trước hết, hãng Ford và hãng General Motors có những xưởng máy lớn ở Nhật, nhưng công ty do sản xuất sản rất mạnh của hai hãng Nhật là : Jidosja Kaisha và Kogyo Kaisha.

Trường đại học Harvard nước Mỹ là thế nào ?

TRƯỜNG ấy ở tỉnh Cambridge, xứ Massachusetts, là trường đại học cổ nhất của nước Mỹ, và năm ngoài người ta đã làm lễ kỷ niệm năm thứ 300. Trường này có 1.600 giáo sư và gần 12.000 học trò. Tất cả những chương trình thu thập những cái hiểu biết của loài người đều có dạy trong trường đó.

(D. I.)

Bạn có thể tin được không

TRONG các loài thú mực có năm là mực màu đen. Song có những thứ năm mực màu chùng một cách lạ lùng khiến người ta đã chú ý xem xét. Nụm thứ năm to lớn « vesce de loup » kia chẳng hạn. Năm này ở dưới chân phình tròn ra như quả bóng lớn. Lúc năm bắt đầu mọc, năm năm nhỏ quá

Một việc không thể thí nghiệm được

GẤP một tờ giấy lại năm mươi lần, thoát tía người ta tưởng hình như một việc không phải là không thể làm được. Nhưng người kỹ và làm thử, thì không thể nào làm nổi. Ta hãy coi đây :

Gấp lần thứ ba, tờ giấy đã dày lên tám lần. Đến lần thứ bảy thì dày tới 128 lần. Lần thứ hai mươi : dày hai mươi thước. Lần thứ bốn mươi : 450 thước. Lần thứ ba mươi, sẽ dày bằng đường kính trái đất. Lần thứ bốn mươi tư, sẽ gấp mặt trăng.

Nhưng kiểm đầu ra một tờ giấy to để gấp đủ ngần ấy lần, diện tích tờ giấy ấy phải bằng cả châu Mỹ !

(Marianne)

VINCENT SCHMIDT sinh ở Mincola (Mỹ), đã tập sự nghề cầm lái máy bay năm 1919, trong đội quân Mỹ cũ sang đánh nước Đức. Từ đấy ông sống một đời hoạt động, gió bão, và từ chiến tranh đến cách mạng, ông đánh trận ở trên không trong khắp hoàn cầu.

Năm 1924, ông dự cuộc cách mạng ở Mê-tây-co ; rồi ông trở nên một nhà tổ chức nên hàng không mới thành lập ở Tân. Cách đây hai năm, ông rời sang Tây-ban-nha để nhập vào đội không quân thứ ba của phái chính phủ. Sau, tháng mười vừa qua, ông lại trở về Tàu giúp Tưởng-giới-Thạch.

Cách đây hai tháng, chính ông Vincent Schmidt, đồng chức quan năm tàu bay, đã đưa mười hai chiếc máy bay ném bom qua biển Trung-hoa sang đánh Nhật. Một bữa kia, khoảng mười một giờ sáng, khi dân thành phố Taibaken, thủ phủ Đài Loan, trông thấy đoàn máy bay lới, kéo ùa ra phố, yên trí là để xem không quân Nhật thao diễn... cho đến khi một trận mưa sắt bắt đầu xuống đầu, làm họ tỉnh ngộ một cách đau đớn.

Trận ném bom ấy — trận thứ nhất của không quân ở đất Nhật — tuy sức phá hại không lớn lao lắm (tám người chết và bốn chín người bị thương) đã làm sôi nổi báo giới Nhật, và khích kích bộ chiến tranh Nhật gấp trả thù Tưởng-giới-Thạch. Năm mươi chín chiếc máy bay Nhật đã đánh nhau trong ba giờ trên miền Nanchang, nơi căn cứ trọng yếu không quân của Tàu, với đoàn máy bay Tàu mới lui chức, toàn những máy của Nga và Anh. Trong trận này, Nhật nói đã hạ được ba mươi chiếc.

(La et Va) M dịch

Ngày Nay

Tuần báo ra ngày chủ nhật

Mua báo kể từ 1er hay 15 tháng tùy

Mua báo phải trả tiền trước

	Một năm	6 tháng
Đồng-dương	4\$20	2\$20
Pháp và thuộc địa	4 80	2 50
Ngoại quốc	8 50	4 30
Các công sở	8 50	4 80

Ngân phiếu gửi về :

M. le Directeur du NGÀY NAY

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ

CO. Av Grand Boulevard, Hanoi

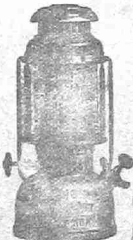
Gidy nói số 874

Nếu quý ngài muốn đỡ lớn thời giờ và tiền bạc thì nên dùng một cây đèn manchon hiện

N 827 — 200 bougies
1 litre dầu đốt sáng 18 giờ

N 828 — 300 bougies
1 litre dầu đốt sáng 12 giờ

N 829 — 500 bougies
1 litre dầu đốt sáng 10 giờ

PETROMAX RAPID

Đèn PETROMAX RAPID đã hoàn toàn đoạt một kỷ-lục mới trong kỹ-nghệ đèn man-chon :

KHÔNG PHẢI SÓNG BẰNG RUỢU ALCOOL :

KHÔNG ĐẦY MỘT PHÚT ĐỒNG HỒ ĐÃ THẤP SONG CÂY ĐÈN :

KHÔNG BỐT BĂNG DẦU HÔI HAY DẦU SÁNG CỨNG ĐƯỢC :

Thiết là một thứ đèn chế tại Đức quốc hoàn toàn tiện lợi và bền bỉ về công, mà nay

chẳng có thứ đèn nào sánh kịp.

Đại lý độc quyền xứ Đông-Dương :

Etablissements DAI-ICH — 29, Bờ Tsongdaphone, Cholon

Chuyên mời bán ở các tiệm đèn manchon và đồ phở tăng các hiệu đèn.

— Nực lắm rồi!
Chị đừng bắt...
sa-mạc nữa! Ca
bài « Hông hông
tuyệt tuyệt » thôi!

Hạt sạn

Đoán giời

Chuyện Đời số 5, trong bài « Sấm Trang Trình »:

Xét rộng ra thì hai câu sấm này ám chỉ tương lai rất đúng với những người tiên đoán của các nhà lý số học thái tây ngày nay.

Xét tương lai, không đoán bằng « lời », lại đoán bằng « người », các nhà lý số thái tây hẳn phải có tài thần.

Ngủ vĩnh viễn

Cũng số báo ấy, trong chuyện « Người muôn năm trước »:

Mà không có gì là lạ cả Quả tim không đập, hơi thở tắt hẳn, như vậy thì mọi cơ thể nghĩ việc tất nhiên không hư hỏng được. Mà người ta có thể trở dậy như thường vì người ta chỉ ngủ thôi mà.

Phải, người ta chỉ ngủ « giấc ngủ muôn năm » thôi mà. Và người ta có dậy nữa không, khi mà chỉ trong một ngày, « mọi » cơ thể đều ôi, thối hết?

Hủ tim... ô!

Thờ Vũ số 24, trong bài « Ông Brévié có về Pháp không »:

Còn người mà chúng ta có thể đặt vào được từng ấy cái hy vọng, chúng ta đã thấy ở Đông-dương với quan Toàn quyền Brévié.

Người ấy ở Đông-dương « với » quan Toàn quyền Brévié, vậy người ấy núp ở đâu?

Ước phỏng

Việt Báo số 516, trong bài « Bị

thăm công cuộc di dân »:

Ông Châu còn định đem lên một bện thứ hai độ 26 người nữa.

Độ 26 người, nhưng phải hơn 25 và kém 27. Vậy nghĩa là độ 25 người rưỡi, 26 người hay 26 người rưỡi gì đó.

Bí hiểm

Phụ Nữ số 12, trong bài « Cây đàn bay cuốn số tay »:

Chị em chúng ta hình như không chú trọng vào đời thực tế, mà nghĩ đến những sự đặc biệt ở đời bằng những sự ăn chơi phù phiếm.

Thế nghĩa là gì? Muốn bí hiểm thì cũng bí hiểm vừa vừa chứ cho người ta hiểu với.

Chưa tiếng Pháp

Cũng số báo ấy, trong bài « Đi xem ban kịch Tinh hoa »:

Nhê hệ thuật của ông là một nghệ thuật đơn giản, vừa phải (solue) và chắc chắn.

Biên chữ solue, chắc tác giả đang saoul hẳn thôi.

Ngủ nhè?

Cũng số ấy, trong bài « Hà-nội Huế Saigon »:

Chiếc nón Huế bây giờ chị em đội hơi lệch (có lẽ lệch là vì gió) trên đầu, che mắt nửa mặt nhưng vẫn không che mắt ít sợi tóc mai vẫn vương cả bên tai, và nhất là vẫn không che mắt cả cặp mắt đêm đêm ướt lệ, cặp mắt lúc nào cũng trông về xa xa mà mơ mộng.

Trước kia chị em không đội nón lệch là vì, có lẽ, trước kia không có gió. Mà các cô gái Huế sao hay khóc thế, đến nỗi mắt lúc nào cũng đêm đêm ướt lệ?

HÀN ĐÀI SẠN

VUI CƯỜI

Của Lê Mẫn

Chết tiến

— Ở đời có thế tiền mà tao ghét nhứt.

— Tiền gì thế?

— Tiền nợ.

Cũng tại hội chợ Huế

— Sao anh lại đến hội chợ mà thúi cổ định tự tử?

— Vì tôi không muốn... chết.

Hoa giấy hội chợ

THIỆU NIÊN, theo sau một thiếu nữ — Hôm nay tôi ước hóa thành hoa giấy để...

THIỆU NỮ — ...Đề rơi xuống đất và để người ta đạp lên trên.

Núi và biển

A — Về vụ nghĩ hè này anh định đi nghỉ mát ở đâu, bãi hay núi?

B — Tôi chỉ thích khi hậu núi thôi, tôi sẽ đi Đồ-sơn.

A — Tôi thì thích tắm biển, tôi sẽ đi Tam-đảo.

Khôn

VỢ BẮC THỢ MAY — Giờ đi! Mình chịu mau đi cho thành ỹ, mình vẫn biết nó sẽ không chịu đi tiên...

BẮC THỢ MAY, cười bóm bĩnh — Thì chứ sao, ai dại gì, ta tính giá đắt gấp đôi kia đấy!

Xỏ khéo

Bà Đình muốn gặp bạn là hai Mâu nhưng Mâu cứ trốn mất, bảo con trả lời rằng không có ở nhà.

Một bữa Bà Đình gặp được hai Mâu, sau vài câu chuyện, Đình đổ bạn:

— Bỏ anh biết con gì nói thực hơn người?

— Chiu.

— Con cò.

— ? ...

— Thưa qua tôi đi thăm ruộng gặp con cò đang đi giữa một thửa ruộng gần đây. Tôi vỗ tay hỏi lơn:

— Có tia mây ở nhà không?

Nó vỗ cánh bay lên và đáp khàn khàn.

— Có... có.

Của Chu Hoan

Bạn

NGƯỜI NHÀ ĐỐC TỪ — Bấm quan có người mới.

ĐỐC TỪ — Tôi mệt lắm, ra bảo người ta rằng tôi đi vắng.

N. N. ĐỐC TỪ — Bấm không! đây là hèn ông tham cho sang mới đánh lỗ tòm đấy a.

ĐỐC TỪ — A ra thế! Về bảo tôi sẽ sang ngay nhõ.

Con không biết

THẦY — Vì dụ anh đi tàu thủy, lái cả có 100 người, chẳng may tàu đắm chết mất 75 người, vậy còn bao nhiêu.

TRÒ — Thưa thầy con không biết a vì chắc con cũng bị chết.

Của Như Gió

Không chữ!

Bà hàng có và bà hàng xóm đang chửi nhau. Mọi người xung quanh lại xem. Linh cảnh sát đến toan đưa cả hai bà lên bốp.

Bà hàng có phân trần:

— Thưa ông, đây ông xem, chêm cha cái tiền nhân nhà nó chứ, tôi có chữ nó đâu mà mồm nó cứ lem lem chữ tôi đấy a.

Lý luận

TÙ NHÂN — Sao bác biết tôi trốn là thầy địa lý?

CAI TỬ — Vì tôi thấy bác là người thô, tính tình mộc mạc, lại ở trong hõa lỗ, hát bài trư thủy bằng giọng kim.

Kha

X. X. — Hôm nào ra tỉnh cần nhớ chụp cho tôi một chiếc: «Tôi và cụ Lý đương đánh chén».

Melle Quy, tốt nghiệp tại Mỹ Viện Paris giúp việc massage, manucure

MUỐN ĐẸP LÀ GÂY HẠNH PHÚC GIA ĐÌNH

Da trắng mịn tươi đẹp mãi 2p., 3p. một hộp — Xoa hóa chất này, da không khô bạc, nước da tươi mịn mãi. Tóc dài, ruộm đen, bóng và bành kim, tóc rụng, rụng lông, gàu, lông mi dài cong, chúng có (khô) nhâm không còn vết thâm, không phát lại) nốt sần nơi mặt, đến giá 1p. 2p. 3p. một hộp — Tóc mọc, dăm má, tàn nhang sạch hẳn, se, lông mày mọc thêm, vết son trộm đen, gãy, héo, nở vú (tròn đẹp n. n.) đều giá 2p 3p một hộp — Nốt ruồi, nốt cơm, răng trắng, nẻ da, hôi nách 0p.50, 1p.00 một hộp. Trị da dãn, nước nhỏ mắt đẹp sáng, đến giá 1p 2p một hộp — Thuốc trẻ đẹp lại, tươi da, xanh tóc, uống 2p. 3p một hộp. Máu xấu, máu da lỵ da dầm rất hợp. Díp, dao, kéo, Massoséin 20p, mặt nạ cao su, đồ uốn tóc giá 1p80, 2p80, 86p.00. Máy uốn lông mi 0p90. Rất đủ đồ sửa sắc. Ở xa xin gửi tỉnh hóa giao ngân, lấy hàng ở nhà giặt thép hay ga rồi trả tiền lại đấy. Hồi gì xin kèm theo tem để trả lời.

Mỹ Viện Amy 26, Hàng Than — Hanoi

TỬ QUỐC CHỈ

Những cảnh đời Ánh Sáng

Tôi, Emille Schreiber, hay là ai cũng được, cứ đến Cô-po-na (Copenhagen) vào một ngày chủ nhật : Cô-po-na, thủ đô nước Đan-ma là một thành phố kỹ nghệ rất to, với hơn một triệu dân số, thế mà sao hôm nay lại yên tĩnh vô cùng, và hình như sắp chết đến nơi. Không sao cả, chỉ tại hôm nay là ngày chủ nhật, nên tất cả các ngành hoạt động trong xã hội đều ngưng lại. Có lẽ luật lao động đã lan sang đến đây rồi chăng? Đâu đó cũng nghĩ, mọi người hoặc ở nhà, hoặc đi chơi ngắm cảnh các nơi lân cận. Tuy thành phố yên tĩnh, nhưng ngoài đường phố, xe cộ đi lại như mắc cửi, các xe không bao giờ được phép bóp còi, người đi và người lái xe tự giữ cho nhau, nên sự yên tĩnh lại tăng lên bội phần. Họ đi đâu trong những ngày nghỉ? Nếu gặp được ngày nắng mát, hàng ngàn người, phần nhiều là các bạn trẻ, trai gái lẫn lộn, mỗi người một chiếc xe đạp, đều tiến thẳng ra bãi bể. Họ còn có thể đi đến các hòn đảo chung quanh, một cách dễ dàng. Ở Sa-ét chung quanh thành Sít-tốc-côn (Stockholm) có hơn 40.000 hòn đảo rời nhau, và mỗi lần bước đến đây, là một lần tìm thấy đất đai cảnh vật kỳ lạ mới mẻ. Ra chơi các đảo, phải đi xuống máy, cứ nửa giờ lại có một chuyến. Đi thư này nhàn và dễ chịu, nhưng chỉ phải mệt nỗi xuống máy cũng như phải nhàn các thư xe chuyên chở hành khách, không có các hàng nhất, nhì, ba và tư như xe lửa các xứ khác, mà chỉ có một hạng vé thôi, cho nên không sao phân biệt được kẻ sang người hèn, kẻ giàu người nghèo, không có tôn ti trật tự gì hết. Ở Nô-ve thì lại càng khó phân biệt họ hơn nữa. Vì ở đây ai cũng cứ xuống xuống máy, người ta đưa đi đến bến, không phải mất xu nào hết. Trên tàu cũng như ngoài đường, mọi người đều giản dị. Không một ai nhìn người khác một cách khùng khỉnh, không một ai tỏ ý thêm muốn sự phục sức của người chung quanh, vì ai cũng ăn mặc rất gọn gàng sạch sẽ, tuy màu

sắc và kiểu áo có khác nhau, nhưng cũng một thứ vải bền, đẹp và rẻ. Công chúng ở đây lúc nào cũng sang trọng, vui vẻ, hóm hỉnh, vì về phương diện xã hội, họ gần đều nhau hết. Ở Cô-po-na hay ở các tỉnh thành khác cũng thế, không hề bao giờ thấy dấu vết kẻ ăn mày, hay những người thật nghèo nàn. Bất cứ ai cũng có thể quý rày chính phủ được, nếu muốn sống mà không thể tự kiếm để nuôi sống được. Nhưng ít ai chịu làm phiên chính phủ, chính phủ nào của họ cũng thế, sống được là vì họ, nên hầu hết mọi người đều thỏa mãn về cách sinh sống. Điều này lại càng dễ nhận thấy ở các khách sạn, ở các nhà xê. Những nơi này đều quay ra mặt bể hay mặt hồ. Ngoài xa, trăm ngàn người bơi lội trong nghịch, tất cả các hạng người trong xã hội cùng chung đụng : chủ nhân, tiểu thương gia, lâm công, thợ thuyền. Không có cách nào phân biệt được họ. Sự hợp nhất các giai cấp đã gần hoàn toàn. Làm thế nào được, thợ thuyền nhàn công ở đây, toàn đội mũ dạ nhẹ, mặc áo len mỏng, tay cầm cần, cùng các bà vợ, chiều chiều giắt nhau vào các khách sạn trang hoàng rất nhã mà lịch sự, người khách có thể ngồi vào đấy chơi mà không ăn hay ăn thức của mình mang đến cũng được. Nhưng muốn dùng một bữa thì phải hết năm đến tám quan là cùng. Châm ngửa của họ là sạch, ngon và rẻ. Thường thường họ hay dùng thức ăn nguội, như thịt ướp, cá hộp, để giảm bớt công việc nấu nướng của họ bởi bếp, vì luật bắt buộc rằng bởi bếp tối tổ cũng chỉ làm một ngày tám giờ thôi.

Muốn mời khách ăn cơm phải mời đúng 6 giờ, vì 7 giờ rưỡi, bữa tiệc đã về phòng riêng của họ, ở đó họ tiếp bạn bè của họ, hay đi xem chớp bóng ở rạp chớp bóng, có khi họ ngồi ngay bên cạnh chủ của họ, vì cũng như đi tàu, rạp chớp bóng cũng chỉ có một hạng vé mà thôi. Chủ nhà và người làm giúp nhau trong những trường hợp ấy là thường, họ không thêm đẽ ý đến sự cách biệt giai cấp. Chẳng thế, mà ở bến Sa-ét, cứ đến 21 tháng chạp là chủ nhà và đầy tớ cùng

Hoàng như Tiếp
(Xem tiếp trang 15)

KỶ YÊU ÁNH SÁNG

Biên bản của Ban Kiểm Soát Tài Chính của Chi Đoàn Hảiphong ngày 8 Avril 1938

Ngày 8 Avril 1938, hồi 8 giờ tối, Ban Kiểm Soát Tài Chính Đoàn Ánh Sáng Hảiphong đã đến họp hội đồng tại nhà bạn Nguyễn Phương, chánh thủ quỹ của Đoàn, ở phố Paul Doumer số nhà 86, để :

- 1) Xét các sổ sách.
- 2) Xét các giấy má chi thu.
- 3) Xét số tiền quỹ còn lại cuối tháng Mars 1938.

Có một các bạn :
Hoàng văn Lan, chánh ban,
Trương văn Thọ, hội viên,
Trần đôn Thuận, "
Vắng mặt có xin kiểu, bạn Nguyễn Đình Chinh,
Bạn Nguyễn Phương có dự Hội đồng.

Đúng 8 giờ 15 phút, Ban Kiểm Soát bắt đầu làm việc và cử bạn Trương văn Thọ làm biên bản.

- 1) Các sổ sách làm đều minh bạch và đúng.
- 2) Các giấy má chứng chỉ về chi thu đều phân minh.
- 3) Số tiền tại quỹ đến cuối tháng Mars 1938 là :

6 lá giấy 100 đ. : 600 đ. 00
14 " " 5 đ. : 70 đ. 00

ĐOÀN ÁNH SÁNG CẢM ƠN :

Hội đồng Quản trị Đoàn Ánh Sáng xin có lời trân trọng cảm ơn Ông bà Toàn quyền Brévié đã gửi tặng đoàn 450 đồng
Cụ cả Mộc, Hội trưởng hội Tế-sinh — d — 10 đồng
Ông Domart, Chủ hiệu Báo chế — d — 100 đồng
phó Tráng tiền — d — 100 đồng
Phòng Thương Mại Hà-nội

Hội đồng Quản trị
ĐOÀN ÁNH SÁNG

51 lá giấy 1 đ. : 51 đ. 00
và tiền lẻ : 9 đ. 53

Cộng 721 đ. 53
Ban Kiểm Soát thấy công việc của ban thủ quỹ Nguyễn Phương làm rất chu đáo phân minh, đã thành thực cảm ơn bạn.
Đúng 10 giờ, các công việc đều làm xong ; ban Kiểm Soát giải tán.

Ký tên :
Hoàng văn Lan, chánh ban
Trương văn Thọ, thư ký
Trần đôn Thuận, hội viên
Nguyễn Phương, thủ quỹ

Mỗi một nhà Ánh Sáng dựng lên lại sinh ra một nhà Ánh Sáng thứ hai

Ở ngoài bãi Phúc-Xá, đoàn Ánh Sáng sẽ dựng những căn nhà sáng đẹp. Muốn cho mỗi một căn nhà Ánh Sáng lại sinh ra một căn nhà Ánh Sáng thứ hai nên Đoàn định giá mỗi căn nhà cho một gia đình là một trăm đồng bạc (100p.00) và tên của nhà đó sẽ tặng vì nào đã bỏ ra số tiền ngang với số tiền làm nhà. Các vị hảo tâm tùy ý chọn lấy căn nhà mình sẽ cho tên. Một tấm biển vàng đề tên vị hảo tâm sẽ mai mai treo ở trên cửa đi vào.

Như vậy tiền các ngài bỏ ra sẽ biến ngay thành nhà cửa sáng sủa cho dân nghèo mà các ngài lại được trông thấy trước mắt kết quả một hành vi tốt của mình. Xin các ngài tới hoặc biên thư tới đoàn số Ánh Sáng 28 Richard — Danh sách các vị hảo tâm sẽ đăng dẫn vào kỷ yếu của Đoàn ở các báo.

Đoàn Ánh Sáng kính cáo

Tại 168, Đường cầu Cửa Đông (168 Rue Henri d'Orléans Hanoi)
Téléphone 326
D^r CAO XUAN CAM
Tổn giáo tại Đại Học Đường Paris
Nguyên Trưởng kỳ bệnh viện quân đội chuyên trị
Bệnh Hôn Liễn và Nội thương

Khám bệnh
Sáng 8h đến 11h30, chiều 2h đến 4h
Khi cần cấp cứu về nhà lúc nào cũng được.

Có phòng dưỡng bệnh và hộ sinh

Bệnh viện và nhà hộ sinh
BÁC SĨ VŨ NGỌC HUỲNH
72, 74, 76 Góc đường A. Sênès và Jacquin (sau nhà Rượu)
Chữa các bệnh
Chiếu điện (Rayon X)
Chữa bệnh bằng điện (Diathermie. U. V.)
Giấy nói số 622 HANOI

AN-THAI
GRANDE FABRIQUE DE POUCE-MOUZE
2, Rue Nguyễn-Trung-Hiệp HANOI
? ? ? 1936
XE KIỀU MỚI
Gấp khi giờ kịp mua An, Dùng xe "AN THAI" chẳng còn gì.

Có bán đồ cả : Vải Nam, Lốp cao do pháp cũng có tay.

THƠ ĐƯỜNG

Giang lâu thư hoài

Độc thượng giang lâu từ tiểu
nhiên.
Nguyệt quang như thủy, thủy
như thiên.
Đồng lai ngọa ngu yệt nhân hà
tai,
Phong cảnh y h tự khứ niên.

TRIỆU HỒ

THƠ DỊCH

Lầu bên sông tả hoài

Lên gác bên sông một ngắm
ngôi,
Sáng trăng như nước, nước
như giới.

Bạn chơi năm n gọi nào đâu là?
Trăng nước như xưa chín
vời môi.

TÂN ĐÁ

Vịnh sử

Thượng hữu đề-bảo tạng,
Ứng liên Phạm-thúc hàn.
Bất tri thiên hạ sĩ.
Do tác bá y khan.

CAO-THÍCH

THƠ DỊCH

Vịnh sử (1)

Áo bông còn có cho nhau,
Cảm thương chàng Phạm bấy
lâu lạnh lùng.
Cõi đời chẳng biết anh hùng,
Vân coi nhau thế bản cùng
khổ giầy.

TÂN ĐÁ

1) Phạm-Thúc là người nước Ngụy, tên là Thúc, hâu quan đại phu Ngụy là Tu-Cổ. Sau một sự hiềm khích xảy ra, Thúc bị nhục ở Ngụy, rồi chạy sang Tần làm đến ngôi Tể tướng. Ngụy sai Tu-Cổ có việc sang xứ Tần, Thúc ăn mặc giả làm nghèo hèn, đến hầu Tu-Cổ ở chỗ quán khách. Cổ cho cùng ngồi ăn uống, và thương vì Thúc rét, sai lấy cho một cái áo bông. Sau Tu-Cổ đến đình Tướng quốc, Thúc báo rằng: « Ông được khỏi chết là vì một cái áo bông, quyền luyến còn có tình có nhân vậy.»

VAN CHU'ONG

BIỆM SÁCH

MỘT CHIẾN SĨ

của Trương-Từ

SAU cuốn Thanh Niên S. O. S., tiếng kêu cứu của nghệ thuật, ông Trương-Từ lại vừa xuất bản cuốn Một chiến sĩ.

« Tác giả không chủ ý vẽ ra một phương diện hành động. Tác giả chỉ ghi chép một thí nghiệm tranh đấu của người chiến sĩ để làm sáng tỏ một nhân sinh quan, khả đi giúp các bạn thanh niên có chỗ đặt chân mà hoạt động...»

Đó là lời tác giả trong bài tựa. Nhưng tiếc thay ông nói vậy mà không làm được như vậy; nghĩa là ông chẳng ghi chép gì cả. Người chiến sĩ là một người ông tạo ra, ông không làm được cho ta tin là thật. Và bởi thế, khi ta thấy nhà chiến sĩ của ông khốc, hay đâm đâm nết mặt đang quyết định việc gì quan trọng và đau đớn, ta không không khỏi buồn cười, vì ta không cảm thấy như nhà chiến sĩ ấy.

Ông Trương-Từ không làm cảm động được độc giả của ông, nên nhân vật của ông có vẻ mẫn tuông tẻ.

Chẳng qua là ông Trương-Từ, một hôm chợt nghĩ rằng Một chiến sĩ là cái tên truyền rất kêu; và kẻ chiến sĩ là một kẻ ngang tàng, khi phách, biết hy sinh, có thể đặt vào những trường hợp rất oai, ai lich phẩu đầu với nghĩa vụ, chẳng hạn. Thế rồi ông viết một quyển truyện.

Nhưng sao ông không làm một bài luận có hơn không?
Nếu chỉ nói người chiến sĩ làm cái này cái nọ thì để làm. Có thể nói đại đồ quạ đất và làm lịch mặt trăng nữa. Nhưng phải làm cho người chiến sĩ sống, nghĩa là người đọc cũng cảm như người chiến sĩ mới được chứ.

Thanh Niên S. O. S. nghệ thuật đã kém; Một chiến sĩ lại không có chút nghệ thuật nào. Thế cho nên tôi chẳng phê bình làm gì.

Chỉ xin trích mấy đoạn văn đặc

biệt của tác giả. Nếu « trên trán chúng phấp phất một buồn bã u-ần » thì trên văn chương, phấp phất một buồn cười vô hạn.

«... « Bùn trời xám nhạt vẫn các sợi mây lam màu rêu mốc. Những sợi mây này thong thả bay như hơi nước, lúc dật quăng lộn vờn, lúc tu lại thành mảng đặc giống hạt các gợn a hoài nó đùa trong một tâm hồn băng lạnh...»

Các bạn đã trông thấy các gợn a hoài ấy nó đùa chưa? Nhưng đây mới là tuyệt tác:

«... « Qua các làm là cây khô, gió may thổi hiu hắt khi phù-phù-phù liên tiếp như tiếng sáo miệng của rắn độc tìm mồi khi pấp-pấp-pấp dài thồn thừ của người chinh phụ khóc chồng đã vùi xương ngoài chiến địa...»

Hỡi trời! Người thiếu phụ khốc chồng kia, lại kìa pấp-pấp-pấp! có phải người ấy vì sầu thảm quá mà hóa điên rồi chăng? Không, người ấy đã đọc văn ông Trương-Từ đó.

Ông Trương-Từ còn là một thầy đồ cổ ngồi ngắm câu khi khái nữa. Ta hãy đọc mấy giòng trong bức thư nhà chiến-sĩ gửi về cho cha mẹ trước khi ra đi:

«... « Nhưng đặt chân lên chiếc thuyền buồm, thì thuận gióng hay trái gió, con cũng thấy vui trong những phút bồng bênh.

Thôi! từ nay chân trời góc biển, con phó thân cho sóng gió của đời... thầy mẹ sẽ tha thứ cho con và sẽ ngắm ngời thương trẻ thơ ngày vì một ảo mộng mà dẫn dắt mình trong gió bụi...»

«... « Lý thầy mẹ, con đi... đi tìm một hạnh phúc ở phía chân trời vô định!»

Thôi, thế là đủ!

Tác giả Một chiến sĩ, cũng như những người viết truyện thời xưa, chỉ cốt cho trai trong hiểu, gái tiết trinh là đủ. Bây giờ thì trai chiến-sĩ, gái hy sinh tình yêu.

Con nghệ thuật là cái quái gì.

Ông Trương-Từ chỉ có một cái

ĐỌC THƠ

CÁI CHÍNH

Sở trước, bài Đọc Thơ, đề sót một đoạn dài. Xin đăng cho trọn nghĩa.

Chờ cười to thê

Em không hề nghĩ tới, mà anh cũng nghĩ tới cả mấy lần. Tuy vậy, ngày nào đấy, ta cũng phải tiếp vị khách không ai tránh được, và cũng chẳng từ ai.

Chiều nay hay mai? Tuân trăng sau chăng? Lập tức bây giờ hay để sau đã? Trong lúc nắng hay trong khi mưa?

Cái ấy chỉ vị ấy biết, ta biết sao được.

Có lẽ hiện giờ vị khách đang đi lung mang bầu khổ. Bước rất dài, nhưng có lẽ ta không nghe, đi tới tấp nhà ăn tình của chúng ta. Biết chừng đâu không qua khỏi công vườn rồi. Có lẽ đương đứng sau kính hoa, nhìn ta, giữa đêm tối.

Yến Hoa, chờ cười to thê, chờ lệ hạnh phúc ra như thế; vị khách ấy ừng làm cho người ta hết cười.

Chỉ có việc đẩy cửa mà vào, cửa đầu khóa mấy cũng ừng công.

Câu cá

« Thi sĩ, suốt ngày, người câu trong một cái hồ chẳng ai thấy hình dạng. Người câu được gì nào? Một con cá rô? Một con cá mè? Ở đâu câu cá, cũng chẳng được lấy một chiếc giày cũ.

Thi sĩ, sao cứ nhất quyết ngồi câu, câu những con cá xanh chẳng bao giờ bắt được? »

Nhà thi sĩ mệt mỏi và chẳng khi nào thành công, cũng thế chẳng trở lại câu nữa.

Nhưng Yến Hoa biết rằng chỉ ngày mai, thế nào thi sĩ cũng trở lại câu cá nơi cái Hồ vô hình.

XUÂN-ĐIỀU dịch

ý tốt. Nhưng ý tốt thì ai chả có được. Và một cuốn tiểu thuyết không phải như một bài luận. Bởi thế ông Trương-Từ đã làm hại văn chương nhiều lắm. Nếu người nào có ý tốt cũng bắt chước ông viết tiểu thuyết thì rồi không biết đi đến đâu!

NGƯỜI BIỆM SÁCH

Các bạn nhớ đón xem số đầu

ĐẤT VIỆT ra ngày 14 Mai

Cùng bạn đọc - Đất Việt là gì? (Lời ấy tại cu Huỳnh-thức-Kháng khai) - Văn mệnh Đông-Dương - Chúng nơn Thất học - Huế có gì? - Sự tích thành phố Huế - Phòng sự dài (Trên giống sông Hương) - Lịch xứ - Trần Thuận An (nước Việt-Nam mất chủ quyền) - Tin tức Huế và các tỉnh Trung-kỳ - Là thơ Hanoi - Là thơ Saigon - Trang Ai-Lao (bức thư không niếm gửi quan Khâm-sứ Ai-lao: tin tức Lào) - Sông năm Châu - Bức, con hùm ngày ở trời Âu - Quả Địa-cầu xuất xứ - Thế thao (sự hơn, kém của mỗi xứ trong giới Robin) - Văn thơ - Tiểu thuyết ngắn (Một người) - Tiểu thuyết dài (Sơn Đông hiệp sĩ) - Cuộc thi lớn.

Thư từ gửi đến:

CAO-VĂN-CHIÊU
Chủ nhiệm báo Đất-Việt - Huế

Lần thứ nhất xứ ta có kiểu
Chemisette đẹp:

CHEMISETTE

ESTIVALE

Le Tricot de 1938

Các nhà buôn nên hỏi ngay
tại nhà chế tạo:

Manufacture CUF GIOANH

68-70, Rue des Eventaills, Hanoi
Maison fondée en 1910

TỬ QUỐC CHÍ

(Tiếp theo trang 13)

đánh chén với nhau, họ trao đổi những lời chúc tụng và các vật kỷ niệm, xong rồi họ nhảy nhót vui vẻ suốt đêm. Những người có họ xa họ gần với vua, vì họ ở nước Ba-nô-ma, Su-ét, Nô-vê vẫn có vua, chỉ có chức tước mà thôi, còn địa vị về xã hội cũng như mọi người khác. Những trai gái trẻ con nhà quý phái cũng làm ở các sở hay các hãng như các người khác. Không ai tự cho địa vị xã hội của mình là hơn, và cao quý hơn địa vị kẻ khác, và nghề gì cũng đáng quý, và được mọi người quý. Trong giấy cáo phó một người vào một qua đời, người ta để rõ: « Xio mới ông đến dự lễ cất đám ông X... », làm phu lau xe ở hãng Y... » Lễ tất nhiên là gia đình người qua cố cũng lấy các chức tước trong một vinh dự như chức tổng ủy hội một bộ.

Sự bình đẳng trong xã-hội ở đây không phải là một xã tượng nữa, và ở đây còn rõ rệt hơn đầu hết, về phương diện tinh thần nhiều hơn vật chất. Bình đẳng đã thành thói quen, và ăn sâu vào óc thành cố tính. Đán ông họ bình đẳng với nhau rồi, họ còn được bình đẳng với đàn bà nữa.

Đàn bà bên bờ nước ấy có lẽ họ chỉ khác đán ông vì họ là đàn bà mà thôi, còn tất cả các địa vị cùng quyền lợi trong xã hội, họ cũng ngang với đán ông, chỉ trừ có có trại lính và nhà tù là không có bóng họ.

Trường học nào cũng chung cho con trai con gái và sự chung đụng về công việc cũng như lúc vui chơi, đều bắt đầu từ thủa bé. Người ta vẫn tưởng sự chung đụng trai với gái ấy có phương hại cho nền luân lý, nhưng sự chung sống hỗn nhiên hằng ngày chỉ làm cho họ biết giữ gìn một cách chặt chẽ thêm hơn mà thôi. Lúc mà họ đã hiểu biết ai-tinh thì ai-tinh cũng hỗn nhiên và trong sáng như cảnh đời của họ. Tuy vậy, những gái đàng lơ ở vòm trời nào cũng có; nếu không may có một cụ hay một cô không đáng ra đời mà nhất định cư ra, thì đời cũng biệt đãi như thường. Chẳng thế mà họ giới thiệu: « Đây là cô Untel và con số ấy ». Luật lệ cũng như đạo giáo, không thiên vị gì với họ cả.

(Tiếp theo trang 8)

— Lệ! một con đũa bần thì! Thế mà mỗi anh lệ, lại còn có một anh lệ phụ không lương nữa, cũng như thầy thùa cho con nhỏ, ông huyền có thầy thùa. Con đũa kèm một con đũa! Hag là một con đũa và một con vát! Đến cả ngàn con vát. Liệu một anh khổ bần sống hay là chết? Kiêng có anh chánh lòng này thì nên để vát đối cho chết!

Ông sẽ nói lại sau :

— Chánh Đ. riêng hẳn trong góc huyền này, cũng đã là một con vát rồi. Chả hạn, về vụ nước. Nghe chừng nước hơi lên, là hẳn sức cho mỗi làng bắt biển chừng bao nhiêu gúc tre đây. Tre đó, hẳn đem ngâm dưới nước. Nước xuống, hẳn đem bán đi lấy tiền tiêu. Tre ngâm, chả tốt mà!

« Có giấy quan sắc về bắt phu. Vì đư giấy sắc một làng phải biện độ 10 người trồng đình ra hộ đê. Hẳn liền bắt mỗi làng phải biện thêm 10 người nữa là 20 người. Còn ai lạ gì cái khổ đi đê. Cho nên tranh nhau «khẩn» hẳn, mỗi anh đám hào Độ 10 anh có tiền thì được ở lại, còn 10 anh ra đi. Hẳn vẫn ăn, mà vẫn làm việc đúng như lệnh trên.

« Còn hẳn? lênh đênh đi thuyền suốt đêm, nói là đi tuần đê. Thực ra, hẳn năm tuần đê bên cạnh mấy chi ả đầu nhà quê, sau khi đã trống phách inh ỏi.

Tôi cười bảo ông K:
— Hẳn muốn ra Hà-nội đi hát với chúng ta...

Ông ngã lời tôi:
— Thiệu gì người đi che tán, mà phải che cho cái bộ mặt xô lá kình đời

Bắc thang mà hỏi ông Trời

Một ông quan to, mới về đáo nhậm

Ở đây lại còn một đóc đềm nữa là lòng ái quốc của họ cũng rõ rệt một cách kín đáo. Không có nhà nào, một chỗ chơi nào mà không có sẵn một cột đê cắm cờ của tổ quốc. Ở các công viên bao giờ cũng cắm cờ, và thỉnh thoảng có một đội âm nhạc đến thổi bài quốc ca, công chúng mù cảm tay đứng nghe một cách kính cẩn.

HOÀNG-NHU-TIẾP

KỶ SAU — Thế thì họ sống dưới chế-độ gì?

Làm dân

một tình quan trọng ở Bắc-kỳ

Trước một ông, đã đành ông chỉ thấy toàn những bộ lung không có xương, những cử chỉ, những lời nói chứng rằng ông là một vị thần sống. Như Càn-Long, ông muốn biết cái cảm tưởng «sơn lượng» của dân đối với quan thế nào. Ông cải trang thành một bác nhà quê, thuê xe hàng đi chơi. Giữa đường, ông hỏi anh xe:

— Quan lớn ở đây có khá không, nhĩ bác xe?

Anh xe không ngờ thật thà quá:
— Quan à bác mẹ đi ấy mà.

Thế là quan lập tức nổi giận tung tiếng. Ngươi nhậy xuống xe, làm lấy anh chàng dữ không kiêng sự thục mà đánh. Trước khi đánh, ngài lại đại đột xang danh một cách rất thực thà:

— Chính tao là ông quan lớn đó!

Ấy là sự thật chỉ có một mẫu!

Riêng tôi, tôi đã may mắn nhiều hơn ông Lớn này.

Tôi đã biết sự thật từ nhiều cửa miệng, trước nhiều công đường. Vì tôi đã cười rất nhiều trong buồng trò.

Bồi được ạ!

Trong một quán rượu, ông phó lý N. ở G. L. vẫn uống tí ti. Tôi đã giới thiệu ông Phó này từ mấy bài đầu: ông hát thuộc phiên và giới tiếng Pháp; ông làm phó lý đê «ngịch» chơi!

Ông Phê bình quan phủ ở hạt ông:

— Ông phủ hạt tôi, xuất thân là một anh chàng trảng, nhiều tiền, thì còn biết gì nữa! Nhưng, cái đó không cần. Một người làm cha mẹ có thể «ni A, ni B» (không biết A, không biết B là gì) mà vẫn có thể có con đồ nghề là thường. Quan tôi đời đã có lời khà. Thế là tìm liệm được rồi.

«Nhưng đã đời, thì ừ ra phải lương thiện. Đàng này lại «an» gớm lắm kìa! «an» tham vô cùng!

«Đã hay «an» mà lại rất rất. Cho nên thàng «làm con» là tôi đây. mới đời ông cụ làm «cha mẹ» đó hai vô lảnh người ra!

Ông phó cười một mình thật to. Xong ông nói:

— Tôi có một lên quen cần phải che chở. Nó có việc chạy quan mất 30 đồng. Chỉ mất có ba chục là vì tôi cầm đầu cho nó, đã phải mặc cả với quan đả làm!

«Việc đó sau này. Vì quan được báo đích của chúng tôi cho ăn nhiều hơn bên tôi. Lệ dĩ nhiên là tôi tức lắm mà không làm gì được! Sau tôi nghĩ chỉ còn cách đòi tiền lại!

Ông phó bồng ngậm hai câu:

«Bác thàng lên hỏi ông Trời,

«Tiền đưa quan phủ có đòi được không?»

Ông nhìn vào lán một lời. Tôi nghĩ

thầy cả mài rựa, thì ở mồm ông.

— Đòi được, ông ạ! Nhưng phải là

«tiền đê» mới được! Nhưng anh lệ,

phó khác vào quan, đầu gối đánh,

trông lấp cạp, mồm khô, lưỡi rạt, có

làm gì! Tôi, khác! Cút tiếng Pháp,

Quan tôi đã «lại» với tôi rồi. Tôi vào

quan thì đàng hoàng lắm. Quan lại

gọi tôi bằng «cậu», tôi thần như...

em vợ! Lợi dụng trường hợp đó, tôi

mới thi hành được mưu của tôi!

Ông đã uống xong hai chén, ăn hẳn

hại đĩa đời chó. Rồi ông nghiêm sắc

mặt:

—Một hôm, tôi đã nghiên lại ốm nên

mặt xanh xao hơn mọi ngày. Tôi lên

quan. Vira trông thấy quan, tôi loang

choang làm bộ sợ hãi, hồi hoàng

lắm. Quan ăn cần hỏi:

—Cậu phó làm sao thế?

Tôi thờ chừng ra hỏi:

—Bẩm, việc ấy, việc ấy...

Beri quan dục đi dục lại, tôi mới

nói:

Việc ba chục của bên con ấy ạ?

Quan đã hơi chơi. Tôi còn đóng kịch

một lúc cho quan mèm đi đã, rồi tôi

mới đóng đến cảnh trót, cho quan

«quy» hẳn. Tôi ran cầm cạp:

—Bẩm, nó đòi lại con ba chục!

Quan quát lấy lệ: «Bậy!»

—Bẩm không bậy ạ! Nó là người

nhà quan Chánh giám đốc tư pháp, ạ!

Câu này tôi nói bằng tiếng Pháp,

cho có vẻ bí mật giữa tôi với quan!

Thế là quan đứng hẳn đạp.

—Bẩm, nếu con không trả nó, thì

lập tức ngày mai sẽ có mặt thám

tận lên đàng điều tra, theo lệnh «ôa

hà-nội» ạ.

Thế là quan chạy lại gần tôi.

—Nó đòi 7 gói nó vào đây! Có

làm gì ba chục! Tôi giơ, tôi giã chơi

Ông phó N. ngồi ngay ngắn lại, thể

dài:

—Thế là quan móc ví giả cho lên

nợ ba chục trước mặt tôi!

Tôi hỏi ông:

—Chắc hai ông chia tay nhau môn

tiền đó?

Ông phó thế:

—Tôi có nói sai tôi chết! Tôi không

hề lơ hào một xu vào môn ba chục

đó! Tôi đã có phần thưởng rồi!

Ông ghé gần tôi; như một người

đồng kích, ông trình trọng nói:

—Phân thưởng về tinh thần. thưa

ngài! (Còn nữa)

Trọng-Lang

Sách giới thiệu

Vấn đề dân cây — của Qua Ninh và Văn Bình.

Tập sách dân chúng — Hà-nội.

Một chiến sĩ — Tiểu thuyết của

Trương Tửu.

Minh Phương xuất bản. Giá 0p.40.

Les Fêtes du Phú Đổng — par

Nguyễn văn Huyền, Docteur en lettres.

— Cahier de la Société de Géogra-

phie (Hanoi).

Lậu kinh niên...

Mắc lậu kinh niên sáng ra tí mù (goutte militaire) hoặc thục khuya mệt nhọc, uống rượu lại ra tí mù là do trùng lậu đã ăn xung sinh-dục-hạch (prostate); hoặc không có mù nhưng trong nước tiểu nhiều vẫn là do trùng lậu đã ăn xuống khoét đục trong xơ thịt. Kịp dùng thuốc lậu số 13 của

ĐỨC-THỌ-ĐƯỜNG

131, Route de Huế — HANOI

sẽ được khỏi mau và chắc chắn, giá 0p.60 một hộp.

Nhận chữa khoa các bệnh phong tình

ĐẠI LÝ: Mai-Linh 60, 62 Paul Doumer, Haiphong, Quang-Huy

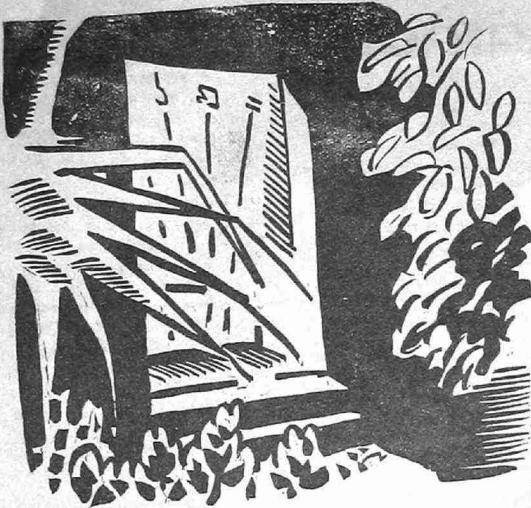
Hải-dương, Ich-Chí 41 Rue du marché, Ninh-binh

5 et 7, Rue Negrel (Place Negrel) HANOI
 Thuốc mới, giá hạ
 Mở cửa cả buổi trưa
 Pharmacie TIN
 THẨM HOÀNG TÍN
 Pharmacie de 1re classe

ĐÔI BẠN

TRUYỆN DÀI của NHẬT-LINH

(Tiếp theo)

L OAN rón rén bước ra phố Nàng thấy quá tim đập mạnh và sợ hãi toan trở

về. Nàng tự hỏi :

— Có nên không ?

Dùng nói :

— Có đi mau lên chứ.

Không nghĩ ngợi, Loan bước liêu tiếu lên đi cạnh Dùng. Thấy hàng phố đông người qua lại, dần dần nàng trở nên mạnh bạo. Nàng nói :

— Vui quá nhỉ.

Tối đầu phố, Dùng bảo Loan đi rẽ sang một con đường lớn hơn, hai bên toàn cửa hàng sáng trưng. Hai người yên lặng đi, không nhìn ngang nhìn ngửa, hình như có việc gì vội vàng lắm.

Loan hỏi :

— Còn xa không, anh ?

— Còn xa lắm.

— Thế sao lúc này anh bảo gần đây.

Dùng đi chậm lại :

— Có có vội đến thăm cô Lương lắm không ?

— Chẳng vội lắm.

— Thế thì cần gì gần với xa.

Hai người lại yên lặng đi. Dùng thấy chân mình lúc đó bước một cách nhịp nhàng và gót giày nện mạnh bạo trên hè phố. Trong lòng vui sướng nên cứ tự nhiên chàng muốn bước một lúc một nhanh hơn. Loan cũng cố bước mau nhưng không theo kịp :

— Em đi không quen, đã thấy mỏi cả chân... Hay thôi, nếu xa thế thì chẳng cần lại đây nữa.

Dùng đứng lại và dưới ánh đèn chàng thấy trán Loan lấm lấm mồ hôi :

— Chắc có vừa mệt vừa bức.

Chàng cố lấy giọng tự nhiên nói :

— Hay ta vào hàng uống nước cho mát... rồi lại đi nữa.

Loan sẽ gật đầu mỉm cười. Nàng chỉ biết nghe theo Dùng không còn trí đầu để suy nghĩ về hành vi của mình. Trốn mẹ đi đối với Dùng ở ngoài phố, rồi lại vào hàng ngồi uống nước với Dùng, Loan không biết được rằng thế là làm một việc tự nhiên hay liêu lỉnh.

Hàng « cà phê » vắng khách. Chính Dùng cố ý chọn hàng đó, nơi mà trước kia khi còn học ở Hanoi, chàng đã nhiều lần tới.

Dùng nói :

— Vào đây tôi lại nghĩ đến hồi còn đi học. Mỗi lần nhớ nhà tôi lại rủ anh em đến uống rượu cho đỡ buồn.

Hàng « cà phê » sang trọng quá khiến Loan hèn lên ngồi yên. Dùng hỏi :

— Có uống thứ gì ?

— Tùy anh.

Dùng gọi hai cốc kem và bánh ngọt.

— Từ hôm hơn một năm giờ. Bây giờ lại đến ngồi đây, không biết là mình tỉnh hay mê.

Hai người nhìn nhau bằng khoảng. Dùng cúi mặt xuống khẽ nói :

— Có lẽ mê nhưng là một giấc mơ đẹp.

Loan muốn cố tìm một câu nói nhưng không biết nên nói câu gì. Nàng không thể cười nói tự nhiên được, mà cứ ngồi yên lặng, nàng lại sợ Dùng tưởng lầm rằng nàng không vui lòng.

Dùng nói :

— Bây giờ nghĩ đến nhà quê thật là xa lắc. Giá cứ thế này đi không về nữa thì hay đến đâu.

— Sao lúc nào em cũng thấy anh nói đến đi.

Dùng mỉm cười :

— Ở nhà tôi có nói đến đi bao giờ đâu ?

Loan nói :

— Anh không nói đến đi, nhưng trông nét mặt anh lúc nào

em cũng thấy anh khó chịu, hình như chỉ có cách đi là thoát.

— Sao có lại tưởng thế ?

— Không phải tại anh, nhưng tại các anh em bạn anh. Hết anh Thái, lại đến anh Xuân, anh Bằng... Hôm em gặp anh ở nhà cụ chánh là hôm anh Thái về rủ anh Cận đi. Em biết hết. Các anh đừng tưởng giấu được em.

— Chứ có. Nhưng tôi có định giấu cô đâu. Ở nhà gần gọi nhưng cảm lúc nào được nói chuyện với cô. Gần mà hình như xa nhau lắm.

Nghĩ một lúc rồi Dùng nói tiếp :

— Có lẽ phải xa nhau rồi mới gần được.

Bồi đem bánh và hai cốc kem lên. Dùng mời Loan ăn rồi yên lặng nhìn Loan cảm thấy đưa lên môi. Loan cau lông mày, rùng mình rồi chép miệng nói :

— Ngон quá nhỉ... Sao anh không ăn đi ?

— Ngồi nhìn cô ăn ngon hơn là ăn.

Loan lại nói :

— Lúc này ăn cơm cũng thế. Nhưng lúc này còn có lý vì em ăn cơm tay lần đầu đối với anh chắc là một thứ trò lạ mắt.

Nàng cười, hai má hơi nhuộm hồng và tinh nghịch nói tiếp :

— Có em bé của anh quê mùa và trẻ con lắm phải không anh ?

Dùng không biết hai tiếng sung hồ « em bé » của Loan là do ở thân mật tự nhiên hay có ngụ ý âu yếm. Chàng nói :

— Lúc này tôi trông có hơi lạ

lạ, hình như trước mặt tôi có một người con gái mới gặp đã thân ngay, không phải là cô Loan mọi ngày nữa. Tôi mới gặp mà...

Dùng không nói hết câu vì thấy Loan nhìn chàng lộ vẻ suy nghĩ về câu nói có lẽ đã làm nàng ngạc nhiên. Chàng biết là mình quá lời và lấy làm ngượng vì cái ngầm ý muốn cảm dỗ người con gái còn thơ ngây tin ở mình như tin ở một người anh. Dùng cầm miếng bánh ăn và cố lấy giọng tự nhiên xoay câu chuyện ra về khác :

— Chẳng cứ gì tôi. Lúc nào tôi cũng thấy có như nghĩ ngợi điều gì. Trong lúc miệng có tươi cười thì hai con mắt có suy nghĩ, có vẻ lo buồn. Có đúng thế không ?

— Chứ anh là tài. Nhưng anh đoán sai hết cả.

Loan chợt nghĩ đến việc nhân duyên của nàng và của Dùng, Nàng đã nhất quyết không lấy Thân, nhưng còn Dùng ? Nàng không dám chắc, nàng không dám hy vọng nữa, vì nàng thấy thân phận mình đối với Khánh thấp kém quá. Loan nói :

— Thế là người nào cũng có những sự lo nghĩ, lo nghĩ ngầm ngầm không nói ra mà cũng biết rõ cả rồi.

Nàng nghĩ đến tương lai mù mịt và thấy một nỗi buồn hiu hắt thoáng qua tâm hồn. Nhưng nói buồn xa xôi ấy khiến Loan cảm thấy mạnh hơn cái vui sướng hiện thời được ngồi trước mặt Dùng không có gì ngăn cản.

NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT

HIỆU CON VOI

1 lq 3 grs Op20 1 tá 2p00

1 lq 6 grs Op30 1 tá 5p00

1 lq 20 grs Op70 1 tá 7p00

1 lq 500 grs Sp20 1 kilos 16p00

PHÚC - LỢI

N° 1, Avenu Paul Doumer - HAIPHONG

Iechi-Long 66, Rue des Paniers à Hanoi
Thiên-Thành Phố Khách à Namdinh
Quán-Hưng-Long Rue Sarraut à Vinh
Phúc-Thịnh Rue Paul-Bert à Huế
Quảng-Hưng-Long Marché à Tourans
Đông-Xuân Rue Gia-Long à Qainhon
Phạm-hạ-Huyền 36, Rue Sabourain à Saigon

Loan nói :

— Lúc nào biết lúc ấy, ngày nào biết ngày ấy, lo nghĩ làm gì đến những chuyện xa xôi, chưa đến.

Dũng cười, nói giọng bông đùa :

— Từ nãy đến giờ nói chuyện đến hay, chỉ nói nửa chừng mà hình như rõ ràng cả.

Vì cái tinh thể rất mập mờ của Dũng và Loan lúc đó nên những lời nói ra thành rụt rè ý nhị quá, bóng gió xa xôi. Hai người đều khó chịu nhưng không thể nào xoay câu chuyện ra thẳng thắn, tự nhiên được.

Một người đi ngang qua bàn thấy Dũng, mỉm cười chào :

— Là mới gặp anh Dũng.

Dũng đứng dậy bắt tay. Thấy bạn đưa mắt nhìn Loan, Dũng giới thiệu :

— Cô Loan, em họ tôi.

Biết là không thể ngồi lâu được nữa và để người bạn Dũng khỏi nghĩ ngờ mình có ý vội vàng lánh mặt, nên Loan đứng ngay dậy làm như mình đã định về từ trước.

Ra đến ngoài, hai người cứ yên lặng đi, không dám hỏi nhau đi đâu, vì nếu hỏi thì câu trả lời tất nhiên sẽ chỉ là đi về khách sạn, điều mà không ai muốn cả.

Đến chỗ rẽ vì tất mấy ngọn đèn điện nên đây phố Richard trông trắng xóa dưới bóng trăng. Loan nói :

— Hôm nay mười sáu.

Dũng nhìn lên mặt trăng cao mà tròn khuyết sau lá cây. Ở thành phố nên Dũng thấy mặt trăng có vẻ buồn bã hình như mặt đường nhớ những quãng rộng rãi ở các vùng quê xa xôi, nhớ những con đường vắng gió thổi cát bay lên trắng mờ mờ như làn sương, nhớ những con đóm đóm bay qua ao bèo, lúc tắt lúc sáng như những ngôi sao lạc biết thôn thừ... Chẳng dịp dàng nói với Loan :

— Thế mà mới độ nào, có còn nhớ không, những đêm sáng

trăng chúng mình còn ngồi ở sân dơi có đóm đóm bay qua rồi đứng lên reo : đóm đóm xuống đây ăn cơm với cá.

Loan nói :
— Hình như nó biết chúng mình đánh lừa hay sao nên nó lại càng bay cao giá. Lại thật, đến khi nhón thì mình không biết là có đóm đóm nữa. Tại mình không để ý.

Dũng nói :

— Mình lại để ý đến những con đóm khác, đi tìm những con đóm đóm khác và cũng đánh lừa cho nó xuống.

Loan mỉm cười :

— Mà nó lại càng bay cao.

Dũng nói :

— Có thể mình mới cố đuổi theo nó, mà có thể, đời mới vui, mới đáng sống. Bất được nó thì chán ngay, chỉ là một con bọ

cửa hội chợ, Dũng bảo Loan rẽ về tay trái. Đường vắng, bóng cây lưa thưa chạy trên tấm áo trắng của Loan. Hai người cùng nghĩ đến sự vô lý của một cuộc đi xem Hanoi ở những phố vắng nhá, nhưng đều làm như mỗi câu chuyện không để ý tới phố xá.

Đi ngang qua trước một dãy nhà cao lớn, Dũng bảo Loan :

— Mấy năm trước tôi ăn cơm trọ ở đây.

— Anh ở trọ sang thế này kia à ?

— Chuyện, đây là nhà cụ thượng

Đang Tôi biết có Khánh từ đó ấy.

Thấy cửa mở và có đèn sáng

hai người chậm bước lại tỏ mờ

nhìn vào trong. Loan nói :

— Họ sang ghê.

Dũng nói mỉa mai :

— Cũng thế cả. Nhà tôi không

mùi hôi, ánh sáng ở bụng đục mờ mờ, chẳng có gì là đẹp nữa. Dũng nhìn bóng hai người in trên đường ; bóng hai cái đầu theo nhịp bước lúc mau lúc chậm như dưới nước. Chẳng nói :

— Chúng mình đàm ra bàn chuyện triết lý cao xa và khó hiểu.

Hai người đi ngang qua phố hàng Bông thợ nhuộm, nhưng Dũng không cho Loan biết ; gần đến

sang à ?

Loan quay lại nhìn Dũng :

— Chỉ có nhà em là nghèo thôi.

Nàng chép miệng tiếp theo :

— Kể giàu thì cũng dễ chứ

hơn, có phải không anh ?

Dũng nói :

— Có tưởng thế.

(Còn nữa)

Nhật Linh

Poudre Tokalon 1538 — Epreuve défini

TEINT MERVEILLEUX

SANS APPARENCE "MAQUILLÉE"

NOUVELLE POUDRE "AÉRISÉE"

INVISIBLE SUR LA PEAU

Un charme frais et fascinant — rien qui rappelle le maquillage. Poudre de riz si fine et si légère qu'elle est réellement invisible sur la peau — personne ne pourrait jamais supposer que votre beauté n'est pas entièrement naturelle. Le secret consiste en un nouveau procédé étonnant « d'aérisation » suivant lequel la Poudre Tokalon est préparée. Dix fois plus fine et plus légère qu'on ne l'aurait jamais cru possible. Essayez aujourd'hui même la Nouvelle Poudre Tokalon « Aérivée ». Travaillez toute la journée au bureau, au magasin ou à la maison — votre visage n'aura jamais l'air congestionné ni luisant. Dansez toute la nuit — votre teint restera frais et charmant. Procurez-vous aujourd'hui même le teint d'une beauté captivante et durable que seule la Poudre Tokalon peut donner. Frs. 550 et 8 partout.

AGENT : F. Maron A. Rochat et Cie

45, Bd. Gambetta — HANOI

VẤN CHỈ MỘT MỤC ĐÍCH THI HÀNH DÙNG NGHĨA HAI CHỮ « THƯỢNG - ĐỨC »

Bất cứ ở thời đại nào, chữ « ĐỨC » vẫn là chữ được thiên hạ mến chuộng. Nên ngay như Hitler, Mussolini hoặc bọn đế-quốc Nhật hiện giờ dù có thi hành những chính sách tàn bạo đến đâu, đều vẫn phải giữ nhân đức để được lòng công chúng. Nhà thuốc Thượng-Đức ra đời, lấy hai chữ Thượng-Đức làm tiêu biểu, lấy sự kính nghiêm nhiều, học thức rộng, nơi theo con đường chính, nên được lòng tin nhiệm của quốc dân mỗi ngày mỗi đông. Ngay từ buổi đầu đến nay, nhà thuốc thi hành bất cứ một điều gì, đều lấy chữ « ĐỨC » làm đích đã khiến quốc dân nhiều người không mất tiền mà khỏi bệnh, hoặc khỏi bệnh mà hết thóc ít tiền. Nhưng chính sách riêng này của nhà thuốc Thượng-Đức, thực được kết quả mỹ mãn, mà nghiêm ra rằng trong những lúc dù là bán thuốc giá đặc biệt, hoặc là chữa bệnh không lấy tiền, nhà thuốc không bao giờ bị thiệt mà lại còn được lợi hơn nữa, vì nhiều các ngài khi mua thuốc giá đặc biệt của Thượng-Đức mà vừa ý, hoặc dùng thuốc chữa của Thượng-Đức mà được khỏi bệnh, thì thường sẵn lòng tin các thuốc khác của Thượng-Đức mà giới thiệu cho nhiều người biết, hoặc sẵn lòng mua thuốc

bổ Thượng-Đức mà dùng sau.

Nhà thuốc Thượng-Đức tin ở chủ nghĩa riêng tức là « Mục-dịch Thượng-Đức » của mình và hơn nữa lại tin ở lương tâm của các anh chị em đồng bào sau

khi biết thuốc Thượng-Đức là h. y, nên bắt đầu từ nay xin tuyên bố thi hành một số thi hành một số điều kiện đã thi hành :

- 1— Bán thuốc Kinh tiền tụy tiền (Bổ thận Khang-hy) 2p.00 lấy 1p.00 hộp nhỏ, 4p.00 lấy 0p.60 hộp nhỏ. Bồi nguyên tiết trùng (Thuốc bồi nguyên khí, bổ ngũ tạng, tiết độc bệnh phong thũng) 1p.50 lấy 1p.00. Tuần bổ huyết hải (thuốc bổ huyết điều kinh đàn bà) 1p.50 lấy 1p.00. Thuốc Chi khí bổ huyết (thuốc khí hư đàn bà) 1p.00 lấy 0p.70. Bán giá đặc biệt như trên ở các đại lý.
- 2— Chữa bệnh Lậu, Giang mai, là cam về thời kỳ bệnh đương phát hiện không lấy tiền cho khắp mọi người, mà ai đến chữa bệnh vào giờ nào cũng được (trừ chiều chủ nhật là ngày nghỉ) đều được thủ tiếp trình trọng và khám bệnh rất cần thận trọng khi biểu thuốc ở các đại lý không biểu như trước. Bán : Lậu 0p.50, Giang-mai 1p.00, H3-cam 0p.80 ; nệm 2, 3 lo, nệm 5, 6 lo là cùng).

Nói theo 2 điều trên, từ nay mỗi tháng về thượng tuần, bắt đầu từ tháng Jun, nhà thuốc Thượng-Đức xuất bản một tập nguyệt san lấy tên là « MẠCH GIÚP » để truyền bá thuốc hay trao đổi ý kiến về y-lý với các ngài và trong hải nội ? Ai muốn đọc sẽ biểu không.

Nhà thuốc THƯỢNG-ĐỨC 15, Phố nhà Chung (Mission) — Hanoi, kính cáo

REV. PUB. KHANG KIEN 438
ĂN GÌ MÀ BÉO ?

XÃ XỆ CON — Ôi làng nước ôi ! Bỏ tôi ra.
NGŨNG ĐỤC — Quác! quác! Hai em mày ăn gì mà chóng béo tốt thế? quác! quác!
XÃ XỆ CON — Ôi làng nước ôi ! Thì ông ngưng hãy bảo bà ấy bỏ tôi ra đi nào.
NGŨNG ĐỤC — Quác! quác! Không, không, nói ra mới bỏ. Bà mày cầm chặt vào, xé nó ra. Quác! quác!
XÃ XỆ CON — Ác quá! Ừ thì nói, hai em tôi trước bị bệnh cam run, gãy còm xanh xao, sau được ông Lý Tới mách mua thuốc « Khang-kiến Cam tích tán » uống mỗi đũa 2 lọ thì khỏi, ăn uống như bọ mọng, nên béo tốt thế. Tôi nói hết rồi, xin ông bà ngưng bỏ tôi ra.
NGŨNG ĐỤC — Thế hiện Khang-kiến ở đâu?
XÃ XỆ CON — Tổng phát hành thuốc Khang-kiến ở 94, hàng Bưởi Hanoi, chỉ điểm khắp Đông-dương. À, nếu các cậu ngưng con có bị nóng sốt thì ông bà ngưng cho uống ngay « Thối nhiệt tán Khang-kiến » chỉ 5 phút khỏi. Và nếu bà ngưng có bị lâu hay bạch đới, thì mua ngay « Bạch tược hoàn Khang-kiến » mà uống thì khỏi ngay.
NGŨNG CÁI — Ai mách mà cậu Xả biết?
XÃ XỆ CON, vênh vang — Này nhé, Cam tích tán, giá 0p10 thì các em tôi uống này, Thối nhiệt tán, cũng giá 0p10 tôi đã dùng qua, công hiệu như thần. Còn ông cậu Xả nhà tôi, nếu không có « Bạch tược hoàn K. K. », giá 0p70 thì háy gì liệu đã thành kén rồi. Lại còn bà Xả nhà tôi, trước thỉnh thoảng lại rức đầu, chóng mặt, nước mũi sịt sịt cả ngày, nhiều khi bỏ cả buổi chợ, sau bỏ 0p10 mua 1 lọ dầu Khang-kiến vừa xoa vừa uống, nên bây giờ phiên chợ nào cũng gồng gánh đi được.
CÁ ĐẶN NGŨNG — Cảm ơn cậu Xả con nhé.
XÃ XỆ CON — Tôi không dám. À, phải mua thuốc hiệu Khang-Kiến mới hay. Thuốc có dấu hiệu « Lược sĩ nâng đĩa cầu ».

Ngựa và trị
CAM-NHIỆT
 CÓ
BAN-TRAI
KINH-PHONG
 Thối bình 15 Phức
BÁN KHẮP NƠI.

SỮA
NESTLÉ
Hiệu Con Chim
SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

Hỏi xin không mất tiền quyền sách dạy cách nuôi trẻ của bác sĩ Vidal soạn ở hãng **NESTLÉ**, phố Paul Bert, số 55 **HAIPHONG**

VIÊN ĐÔNG LẬP BỒN

Hội Đông-Pháp và danh hùng vốn 4.000.000 phật lạng, một phần tư đã góp rồi. Công ty hành động theo chỉ dụ ngày 12 tháng tư năm 1916. Đăng bạ Hanoi số 419. **Món tiền lưu trữ: 858 550p71**

Tính đến ngày 31 Décembre 1936 để hoàn vốn lại cho người đã góp
HỘI ĐÔNG-PHÁP SÁNG LẬP NỀN BỜ I HỘI LẬP BỒN
TO NHẤT HOÀN CẦU: HỘI SÉQUANAISE LẬP BỒN
 GIÚP NHỮNG NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN
 TỜNG CUỘC ở HANOI
 32 Phố Paul-Bert—Giấy nói số 892

Số tiền mà bản hội trả cho những người trúng số hay bán lại phiếu (tính đến cuối tháng Mars 1938) là: **829.161\$42**

KỶ XỔ SỐ THỨ NĂM MỤC BẢY Những số trúng ngày 28 AVRIL 1938

xở hồi chín giờ sáng tại số Tông-cục ở 32 phố Tràng Tiền, (Paul Bert) Hanoi
 Do ông Long, Quản-ly của Bản-hội chủ tọa, các cha: Huân ở bôn đạo Xương-dien, Namdinh, Tu ở bôn đạo Trung-lao, Namdinh, dự tọa.

DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ SỐ TIỀN HOÀN LẠI

TARIF "A"		SỐ TIỀN HOÀN LẠI
Những số đã quay ở bính xe ra : 475-2062-944-2276-2222-811-2335-2511-398-2500-2202-2520-1575-1482-2008-316-1692-2162.		
11.276	Mme. Hoang-thị Liên, làng Nam Tân, Gio linh, Quang-tri, phiếu 400p	400\$
20.335	M. Ng. ngọc, Hoan, 20 phố hàng-Trống, Hanoi, phiếu 400p	554.
49.692	M. Do đuc Nghan, làm việc tại kho nhà giấy thép, Hanoi, phiếu 400p	400.
53.162	Phiếu này chưa phát hành.	
Cải chính — Vì một sự nhầm lẫn mà Bản Hội đăng ở tờ kế những số trúng về ngày 26 Février 1938 số titre A N° 40 942 trúng số thì nay cần chỉnh cho đúng		
ANCIEN TARIF		
Lần mở thứ nhất : Hoàn vốn hội phần		
Những số đã quay ở bính xe ra : 24427-10558.		
24.427	Phiếu này đã bán lại cho Bản-Hội ở Hanoi.	
40.558	Phiếu này đã xóa bỏ ở Saigon	
Lần mở thứ hai : Hoàn nguyên vốn		
Những số đã quay ở bính xe ra : 539-2407-1366-2515-656-1439-1977-1844-2440-810-1739-2232-798-2445-2635-2209-274-1959-2735.		
16.439	Mlle Trịnh-thị Thu-Bích, n. 91 Rue Paul Bert, Thanhhoa, phiếu 200p	200\$
56.735	Phiếu này không phát hành	
Lần mở thứ ba : Khôi phục đồng tiền tháng		
Những người có tên sau này trúng số miễn trừ trị giá kể ở cột thứ nhất có thể bán lại ngay theo giá tiền kể ở cột thứ hai.		
Những số đã quay ở bính xe ra : 1717-2321-1974-1303-518-2268-826-720-416-2186-2822-1716-382-2319-2709-2273-2517-2658-074.		
44.709	M. Lam mieng Toan, đốc công nhà máy của Ninh-Man, Cholon, phiếu 200p	200p00 110p20

Khi trúng số thì chú ý về chi việc giao lại cái về tiết-kiệm và lãnh tiền ngay đủ số bằng nguyên hiện.

Kỷ xổ số sau định vào ngày 28 Mai 1938, hồi 9 giờ sáng tại số quán-ly ở số 68 đường Kinh-lập (Bd Charner), Saigon.

CÁC NGÀI CÓ MUỐN một số vốn lớn mà mỗi tháng chỉ phải để dành một số tiền nhỏ
 Ngài cũng mong được dịp may trúng số và lãnh ngay một số tiền to lớn?
 Các ngài nếu mua ngay thứ **"TITRE A"** của bản hội từ lúc mới mua về **VỀ TIẾT-KIỆM MỚI** được lãnh 50% về tiền lời
 Người chủ về gây vốn bằng cách góp tiền từng kỳ trong một thời hạn có thể kéo dài đến 25 năm tùy theo ý muốn mà có thể lãnh ngay số vốn ra, nếu về mình trúng ở trong các kỳ xổ số hàng tháng, hay càng lần đến hết hạn về.

Người số tiền vốn đã cam đoan chủ về còn được hưởng thêm tiền lời càng ngày càng tăng lên	Ví dụ: góp mỗi (một số vốn có bảo đảm) tháng 50\$ để gây (h nhất là)	12.000\$
Hơn 54 TRIỆU đồng bạc số tiền vốn của các người vào Hội ở xứ Đông-Dương	20.	8.000.
	10.	4.000.
	5.	2.000.
	2.50	1.000.
	1.	500.

Hội cần dùng nhiều đại-ly có đủ tư cách

Rentrée des classes

Vous trouvez à l'IDEO tous les articles scolaires nécessaires à vos enfants

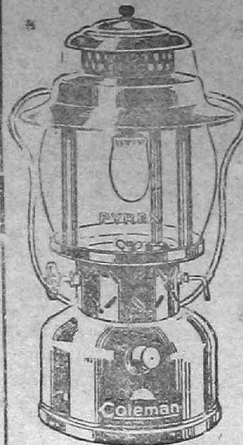
Articles de bonne qualité leur donnant le goût au travail.

Articles « RECLAME » vous permettant de faire des économies :

Cahier de brouillon « RECLAME » 100 pages . . .	0\$09
Boîte de 100 copies doubles, beau papier . . .	1.89
Ramotte de 100 — quadrillé multiple . . .	0.70
Plumier laqué, couvercle chromes	0.80
Compas spanopics : 15 et 4 pièces	0.65 à 0.35
— plats nickelé réversible double usage . . .	1.00
— plats nickelé en pochette	3.10-1.63 à 0.98
Nécessaire scolaire 4 pièces pochette cuir . . .	0.40

Catalogue des articles scolaires sur demande

L'ID.E.O PAPERIE — LIBRAIRIE
HANOI — HAIPHONG

800 — 500 bougies

ĐÈN MĂNG - SÔNG

COLEMAN

Hiệu đèn măng-sông có bom tốt nhất bên Huế - Kỳ.

Sáng nhất, chắc chắn để dùng Đèn Coleman có 2 cỡ sáng :

200 — 300 bougies

300 — 500 bougies

Có thứ dùng dầu xăng.

Có thứ dùng dầu hôi.

Manchon — Măng-sông

Coleman nhân xanh

N. 999 200—300 bougies

N. 1111 300—500 bougies

Có trữ bán nơi :

Lê huy Lê, 70, Rue des Paniers

Đặng văn Tân, 29, Rue du Coton

Quảng hưng Long, 79, Rue des Pâniers

Sấm nhung bách bò Hồng-Khê

Lấy tính chất ở cơ quan sinh dục của các loài vật rất mạnh chế luyện với Sâm Cao-ly, Lộc Nhung cùng với các vị thuốc bổ qui giá, nên dùng nó dẫn ngay đến thân và hệ máy sinh dục của người ta làm cho trở lại, khỏe ra như người được tiếp hạch, sinh ra được nhiều tinh huyết, ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh thần minh mẫn, bên trí nhớ lâu, đại tiện nhuận, nước tiểu trong, khỏi đau lưng, bốc hỏa. Các ông dùng trong 2 ngày sẽ thấy trắng dương cổ khí, tinh đặc, trong khi phòng sự, không thấy mệt mỏi. Nếu ai có bệnh di tinh, lạnh tinh, nhiệt tinh, mộng tinh cũng khỏi. Dầu bà dùng được huyết tốt, kinh điều; bà nào có bệnh kinh nguyệt bất đều sinh ra các chứng đau bụng, đau lưng, bốc hỏa hoặc ra khí hư (bach đới bạch) cũng khỏi. Bà nào nuôi con thì tốt sữa, có sữa thì khỏe thai. Các cụ già đau lưng, đau mình mỗi mệt, kém ăn, kém ngủ, hoặc có bệnh ho, bệnh thổ đờng cũng khỏi cả. Trẻ con dùng thuốc này sạch cam tẩu, bỏ đi, tiêu thực. Nói tóm lại, tất cả nam phụ lão ấu, nếu ai cần phải bồi bổ sức khỏe thì không còn có thứ thuốc bổ gì hay bằng thuốc Sâm Nhung Bách Hồng-Khê này. Thuốc thơm ngon dễ ăn; các ông dùng thứ bao sấp vàng, các bà dùng thứ bao sấp trắng. Mỗi ngày ăn 2 viên vào sau 2 bữa ăn sáng và tối, trẻ con mỗi lần ăn nửa viên, nhai kỹ với chén nước chè. Mỗi hộp giá 1\$00.

Thuốc Hồng-Khê số 47

Thuốc « Tráng Dương Kiên Tinh đại bổ thận Hồng-khê » số 47 chế bằng Hoàng-hoa ngọc-phẩm, Hải-cẩu-thần, Yến-quảng, Sâm Nương với các vị thuốc vừa bổ vừa ngon. Giúp cho sự giao hợp được theo ý muốn. Giúp cho người dương sự yếu « bất lực », « liệt dương » được mau ngay, dễ thụ thai. Lành cho người vô tình (sinh đạm trở nên người đa tình vui vẻ. Sau khi dùng thuốc này 6 hay là 12 tiếng đồng hồ, có hiệu quả hiển nhiên. Miệng chẳng cho nước, miệng thì khô, các ông các bà dùng thử một gói 0\$25 sẽ thấy phòng sự mạnh khỏe lâu bền gấp mấy lần khác và sau lại thấy tinh thần minh mẫn không một chút mệt mỏi. Thuốc này chuyên trị: bổ thận, kiên tinh, sinh khí, chữa liệt dương, bệnh tinh mau xuất. Mỗi chai lớn giá 1\$00. Mỗi gói dùng được một ngày giá 0\$25.

Thuốc « Cai Hồng-Khê »

Không còn lần chất thuốc phiện nên ai cai cũng có thể bỏ hẳn được, mỗi ngày hút một đồng bạc thuốc phiện, chỉ dùng hết hai hào thuốc cai là đủ không phải hút nữa, vẫn đi làm việc như thường, thuốc viên 0\$50 một hộp, thuốc nước 1\$00 một chai. Nghiện nhẹ chỉ hết 1\$00, nghiện nặng hết 5\$00, 3\$00 là bỏ hẳn được, nên sai nhiều, xin trả lại tiền gấp đôi.

Thuốc phong tình Hồng-Khê

Giấy thép mà buộc ngang trời! Thuốc Hồng-Khê chữa những người lẳng lơ 1 Hai câu Sâm truyền này, ngày nay quả thấy ứng nghiệm, vì lẽ nói đến Hồng-Khê thì ai cũng nghĩ đến thuốc lậu và thuốc giang-mại; ai bị lậu không cứ mới hay kinh niên uống thuốc lậu Hồng-Khê số 30, mỗi hộp 0\$60, cũng khỏi rất nọc, ai bị bệnh giang-mại không cứ về thời kỳ thứ mấy, mới hay đã nhập cốt rồi, uống thuốc giang-mại Hồng-Khê số 14 cũng khỏi rất nọc một cách ăn đêm không lại sinh dục — mỗi hộp giá 0\$60 — nên khắp các nơi đầu đàn cũng biết tiếng :

Nhà thuốc HỒNG-KHÊ

88, Phố Chợ Hầm — Hanoi (Route de Huế)

Xem mạch cho đơn, bốc thuốc chén, và có hơn 100 môn thuốc hoàn tán, cao đơn gia truyền và kinh nghiệm, chế sãn, đóng hộp, đóng chai theo phương pháp Âu-Mỹ bốn khắp cả nước Nam, bán sang cả Tây, Tàu, Ai-lao, Cao-mên, chữa đủ các bệnh nguy hiểm người lớn trẻ con. Bệnh nào thuốc ấy, có đơn chỉ rõ cách dùng và nói rõ bệnh căn, hết rất ít tiền mà bệnh mau khỏi. Các thứ thuốc của nhà thuốc Hồng-khê bày Hội chợ Hải-phong năm 1937 được quan Toàn-quyền và quan Thống sứ ban khen, các báo tây, nam tô lời khuyên khích, và được thưởng « Bội tinh vàng ». Có hiệu 2 cuốn sách thuốc « Gia đình y dược » và « Hoa nguyệt cầm nang ».

Vị cứu tinh của các bệnh như

HOA LIỄU và **PHONG TÌNH**

là

SUU ĐỘC BẢ ỨNG HOÀN | số 1

Chuyên trị tận gốc tuyệt nọc các chứng bệnh phong tình như : Lậu, Tim la, Dương mai, Hạch xoài, Cốt khí, Sang độc v. v... chẳng luận là lâu, mau, đau cho độc nhập cốt đi nữa thuốc SUU ĐỘC BẢ ỨNG HOÀN cũng tòng lời gộc độc ra dứt tuyệt, khỏi cần trị càng không hại sanh dục, không hành bệnh nhưn.

Mỗi hộp uống 4 lần, giá 1\$50

Nhà thuốc **ONG - TIEN**
11, Rue de la Soie, Hanoi

Lúc nào tôi cũng cầu nguyện cho các khách hàng của tôi đừng hạnh phúc trong mọi sự cho những người đang ở trong cơn khủng hoảng sắp gặp tôi để tôi chỉ báo những điều hay mà mừng, đỡ mà tránh.

Muốn biết :

DĨ VẮNG, TƯƠNG LAI và HIỆN TẠI, CỬA NHÀ và NHÂN DUYÊN

gửi chữ ký tên (kỹ bằng chữ Hán hay quốc ngữ cũng được) tuổi và kèm theo ngân phiếu 7 hào cho

Prof. Khanhson

86, JAMBERT - HANOI

Cho được liên việc, tôi cất mảy Nam, Nữ thay mặt tôi đi các tỉnh trong Nam, ngoài Bắc để nhận chữ ký và tiền, vậy nếu người nào có các (carte) riêng của tôi và chân dung tôi thì các ngài hãy tin và khi nhận trả cũng nên cẩn thận xem có dấu hiệu của tôi không. Ai muốn giúp tôi việc này xin mời lại chơi nói truyện sẽ được lương hậu, người nào không có căn bản từ lễ thì đừng lại.